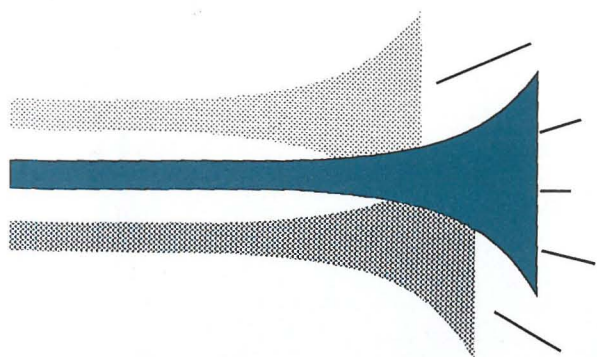

Midnatts ROPET

MARANATA

-Du vår Herre
KOM!

Nr 4 • 1999 • Årg 40 • Sprides fritt!

HÄROLD FÖR ANDLIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

Pingstpastor Sten-Gunnar Hedin och biskop Caroline Crook
officierar tillsammans på L99.

Katoliker och ortodoxa bestämde takten på L99:

*"Vill man fira en
gemensam euka-
risti, då är förut-
sättningen att man
har en gemensam
grundsyn på vad
man firar, ty an-
nars är gemenska-
pen en sken-
gemenskap"* Sid 16

Arne Imsen:

*"Ekumeniken har
en fullslipad för-
måga att göra klu-
venhet och dubbla
budskap till något
värdefullt och före-
dömligt..."* Sid 4

L99 - KRISTNA RIKSMÖTET I LINKÖPING

Sid 14 - 25

TEXT:
ULLA

NÄSHOLM

Skall du med oss ut i kväll? frågade Paulus. Det var fredagskväll och ganska sent. Evangelisationsteamet skulle ut på stan för att sjunga och vittna. MR skulle få vara med vid något tillfälle och det var nu kommet. Det var nu dags att åka ut igen. Att det regnade och var ganska mörkt tycktes inte avskräcka gruppen. Det är klart att jag ville med även om jag undrade hur det skulle bli en sån regnig och mörk kväll som det faktiskt var.. Skulle det vara några människor på stan överhuvudtaget?

-Vi kommer och hämtar, ta med paraply - om du är rädd om håret - sa Paulus, en aningen retsamt tyckte jag i alla fall. Tillsammans med Sebastian, Linus, Roger, Emanuel och Paulus åkte Stina och jag med. Framme i centrum parkerades bilen och det blev bönemöte. Vi bad om Guds ledning och hjälp, att träffa de rätta människorna och kunna förmedla något från himmelen.

Regnet hade avtagit något och med en viss tvekan vågade bröderna ta med två gitarrer. Många ungdomar var ute och flanerade på stan trots allt. Evangelisterna sjöng och spelade. Det var i sanning något från den eviga världen som förmedlades. Människorna - de allra flesta unga lyssnade, några dansade i takt med musiken.

De allra flesta tog emot traktater och många ställde frågor, det blev samtal ibland ganska häftiga, alltmedan sången om Jesus tonade över området. Utan att vi först tänkte på det var regn och oväder borta och det klarnade upp. Klockan var tolv på natten och gatorna var fulla av unga människor. De stod i klungor, utanför barer, klubbar eller restauranger - överallt var det folk. Väckelsemöte på stan under en tidpunkt då man inte väntade att drabbas eller påminnas om att det fanns en Gud som sökte dem till frälsning. "Vilken framtid vi har", ekade mellan väggarna i T-banan.

Så bar det iväg uppför en trappa och vi kom att hamna utanför Mc Donalds

Foto: Tommy Jacobsson

Förverkliga missions- uppdraget

Att gå ut och göra Jesus känd bland människorna är viktigt. Därför använder några ungdomar minst en kväll eller natt i veckan för att nå människor med evangelium.

Sång, samtal och vittnesbörd används. Det är inga formella mönster, man möter människor i deras situation och utifrån de frågor som ställs kan förkunnelse och bibelläsning ge svar.

där det stod mycket folk. Efter sång och en hel del samtal och diskussion gick vi in för att fika. Hamburgare beställdes och eftersom det råkade vara Linus 18-årsdag, klockan hade hunnit bli över tolv på natten, så passade vi på att fira honom. Stina fick hela restaurangen att vara med i hurrarop och applåder för den nyblivne 18-åringen.

Så gick vi vidare och kom ner till pendeltågen. "Han fann mig", sjöng evangelisterna medan resenärerna strömmade ut från tågen. Klockan hade nu hunnit bli ett på natten. Man tittade lite förvånat på sångarna som fortsatte att sjunga medan några delade ut traktater som talade om frälsningens väg. Ganska många stannade och ville veta vilka det var som vittnade och sjöng. Och varför de gjorde det. Det måste ändå vara något väsentligt de ville förmedla. Människorna fick något att fundera över och kunde sedan i lugn och ro läsa de traktater de tagit emot.

"Det där tror jag inte på", sa en flicka. "Jag tror på nån slags samhörighetskänsla mera", menade hon. Det var olika trosuppfattningar som presenterades. Några trodde på sig själva, påstod de. Eller på Gud men inte på det sätt som förmedlades av evangelistteamet.

"Ni tillhör samma liga, va" sa en kille till Stina. Han förstod att vi hörde ihop med evangelisterna trots att vi försökte göra oss så osynliga som möjligt. "Du är ju äldre och jag vill ju inte sära dig", sa en av ungdomarna till Stina. Han hade en annan åsikt och tro än den vi förmedlade. Sen behövde man inte ta samma hänsyn till jämnåriga där det ibland kunde bli rätt hetsigt. Några kände sig klart störda av att människor vittnade om Jesus Kristus och frälsningen i honom.

Det var en rak frälsningsförkunnelse som kom fram. Emanuel predikade, kort och rakt på sak. Roger och Emanuel spelade, alla sjöng med och sen blev det två eller tre grupper som samtalade med olika människor. En grupp amerikanska ungdomar hade många frågor. De var tillfälligtvis i stan och skulle resa vidare följande dag. En kille i gänget hade så många frågor och ville veta så mycket om bibeln och om frälsningen att hans kamrater blev irriterade och ville gå vidare. De stannade motvilligt kvar med-

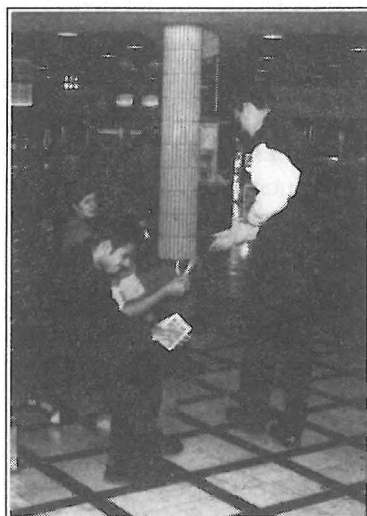
an Paulus fortsatte att vittna. Så småningom kom de andra med något inpass eller fråga och det blev till slut ett ganska långt "möte". Någon fortsatte lite framåt gatan och där fanns de andra. Roger och Emanuel fortsatte samtalet.

Ofta under kvällen blev det samtal och utifrån detta och de frågor som ställdes fick människor höra budskapet om Jesus. Det var inga traditionella predikningar och ingen som tog illa vid sig av besvärande frågor, inte heller om någon blev arg. Då fanns det i alla fall någon form av intresse, kanske rädsla för att den bild man själv hade av tillvaron inte stämde. Gud fanns han verkligen och brydde han sig om människorna?

Den likgiltighet som uppenbaras i andra möten med människor fanns det väldigt lite av. Unga människor har många frågor inför framtiden, inför evigheten och vill höra om bibeln har något att säga människor. Idag.

-Jag tror bara på mig själv

Så uttrycker sig några ungdomar när de ställs inför evangeliets budskap. Allt ifrån självförverkligande till flummiga teorier om själavandring är vad både unga och äldre omfattar. För det måste väl ändå finnas något mera än livet här på jorden - så tänker och känner man.

Lägligt tillfälle för evangelisation bland väntande T-resenärer.

Under några års tid har några av församlingens unga vittnen varit ute varje fredagskväll för att göra Jesus känd bland människorna. Erfarenheterna har växlat, men många har hört om frälsning och förstått att Jesus lever. Med

församlingens förböner och stöd fortsätter evangelisterna sitt sättningsarbete. En kort presentation i MR av dessa unga bröder.

Paulus Eliasson, 17 år, går medialinjen på gymnasiet. Han har varit engagerad i församlingen i flera år, sitter i hotellets reception ibland och har ansvar för Maranatas hemsida på nätet.

När började ni med gatuevangelisation?

- För tre år sedan började Emanuel och jag. Emanuel var den drivande när det gällde att komma ut. Vi var ute på stan ganska mycket under den första tiden. Det handlade också lite om att arbeta upp vår frimodighet. Nu är vi ute på stan varje fredag och ibland också på söndagar. Sedan Roger flyttade till stan har det blivit mera kontinuitet i våra aktioner... Han inspirerade oss verkligen att arbeta vidare.

-Vi träffar mest ungdomar, men också äldre. En kväll var vi ute lite tidigare än vanligt och då är det oftast yngre ungdomar på stan. Då träffade jag en klasskompis som är muslim. Han blev knäckt när han förstod att min tro var så viktig så jag ville förmedla den genom att gå ut och tala med människor om Jesus.

Sebastian Widén, 16 år. Han har ansvar för MidnattsRopets prenumerantregister och i viss mån också en del fakturering. Han är med i evangelisationsteamet delar traktater och vittnar. Ibland spelar han gitarr. Sebastian är musikbegåvad. Han säger.

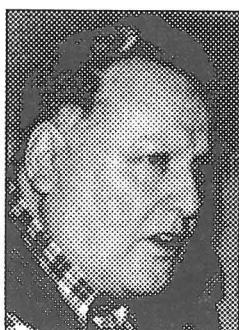
- Jag ser musiken som en del i min gudstjänst. Så vill jag ju vinna människor för Jesus. Inför framtiden säger han enkelt och självklart, "Gud får leda".

Linus Johansson, 18 år, ansvarar för kassettdistribution och inspelningar av möten. Han är händig och snickrar och målar på Bällsta.

- Man måste ju ut. Det är ju detta vi är kallade till och Gud får leda oss när vi träffar människor. Om framtiden säger han:

-Det är att leva i församlingen.

Forts sid 31

ARNE IMSEN

KYRKOEKUMENIK - avkristnad enhet

För tio år sedan, i samband med det stora kyrkomötet i Örebro, Ö89, skrev MR:s grundare en ledare, ur vilken vi frimodigt saxar några mycket aktuella avsnitt.

L99 är nämligen en beklämd bekräftelse på att vad han skrev om ekumenikens utveckling går i fullbord.

Pastor Lewi Pethrus anförtrodd kollegor att han aldrig rekommenderat eller verkat för ekumenik och allianser. Att han efter G-72 gav uttryck för uppfattningen att "dörren till en karismatisk gemenskap öppnats", skall nog inte tolkas så, som om han menade en ny öppning för ekumenisk synkretism.

På ett mycket tidigt stadium av sin predikantgärning förklarade han ekumeniken krig, och hans angrepp på ekumeniken återkom ofta.

Kategoriskt hävdade han att **ekumeniken**:

- *med sin rationalism är ett gift för bibeltron,*
- *banar väg för katolicismen,*
- *är prålig, tassande och smickrande för överklass och makthavare,*
- *elimineras förutsättningarna för sann nytestamentlig enhet,*
- *är väckelsekristendomens försåtliga och farligaste fiende,*
- *är skökoväsendet med "stora antikristliga strömningar, som går fram med slughet och våldsamhet",*
- *är en nedgångsrörelse i utförsbacke,*
- *är de förvärldsligade kyrkornas makt-samlade organisationsraseri,*
- *hindrar sann biblisk väckelse,*

• *står för kampanjhysteri och konstlade punktaktioner med utombiblisk medlemsrekrytering,*

• *hindrar mission och evangelisation över hela världen,*

• *utplånar andliga gränser.*

Listan kunde göras mycket längre. Pastor Lewi Pethrus manade till kompromisslös kamp mot det den ekumeniska rörelsen stod för och gjorde.

Skrymteri, rationalism samt materialism och maktmedveten världslighet är surdeg Herren Jesus Kristus varnade för. Den genomsyrar och fördärvar hela degen; sann enhet i den kristna församlingen.

Ekumeniken och dess surdeg har sina förebilder i Jesu liknelser. Det är en aktiv kvinna som slugt påbörjar jäsnings- och försurningsprocessen. Det är en allegorisk framställning av ekumeniken och dess fördärvbringande verk.

Ekumeniken har en fullslipad förmåga att göra kluvenhet och dubbla budskap till något värdefullt och föredömligt.

Eventuellt oförenliga motsatser hålls mästerligt ihop med enhetssynteser, som formulerar bort alla lojalitetskonflikter teologin kan åstadkomma. Sönderfall blir enhet, med lösen- och hon-

nörsord såsom exempelvis mångfald, variationsrikedom, samförstånd, samhällsansvar och osjälvisk tjänst för fred, bättre miljö och solidaritet med de svaga, fattiga och förtryckta.

Alla skäl för reservationer mot ekumenikens förnäma program, aldrig så väl grundade med ädla motiv, trollas bort i en glödande retorik, som förtiger eller retuscherar den kristna människosynen. Utan tro på och omvändelse till Herren Jesus Kristus, är människan en fördömd och förlorad syndare i en världsordning som går mot sin upplösning.

Det kan aldrig bli fred eller några bestående globala förbättringar på en jord där hela världen är i djävulens våld och behärras av synden. Ekumenikens idealism och humanism, åskådliggör människans dilemma, men kan aldrig bli ett fullgott evangeliskt frälsningserbjudande.

Ekumeniken är självgod och människocentrerad. Den förklarar upproriskt det vara orent, som Gud har kungjort såsom rent, och rent det som Gud har kungjort vara orent.

Ekumeniken presenterar i omväxlande primitiva eller kultiverade former tro-loshetens universella sköko-evangelium, om erbjuden nåd genom sakrament. Med katolsk och protestantisk spiritualism och sensualism, bländas och förtrollas folken. Men den tolererar absolut inte väckelse i klassisk exklusiv mening med omvändelsekrav och mottagen nåd, utan hyser fastmer ett djupt

förakt för den förment svavelosande förkunnelse, som bestormar evolutionalistiska och sakramentalistiska irrläror. Den är en vilseledande vägvisare till lösning av mänsklighetens ödesfrågor.

Istället för trons frälsande budskap på Kanaans eget tungomål, tillgriper kyrkorna i otro den mänskliga förbrödringens esperanto, och inbillar sig och andra att de med sina välmenande insatser har lyckats övervinna språkförbistringens våndor.

Den religiösa glasyr, som den ekumeniska rörelsens variationsrika, men ytliga utbud åstadkommer, krossas fullständigt av väckelsekristendomens profetiska basunstötar om Jesu andra tillkommelse och församlingens borttryckande.

Med den kunskap och erfarenhet väckelsekristendomen numera har tillgång till genom tidstecken och andeutgjutelser, borde det väckelsekristna frälsningsbudskapet få högsta prioritet i gudstjänstliv och i övrig kristen verksamhet.

Det är tid nu mer än någonsin tidigare, att evangeliskt ge ord och form åt de utomordentligt sensationella och aktuella varningsrop, som förtätar atmosfären omkring oss. För den kristna församlingen och dess förkunnare borde allt annat få underordna sig denna realitet.

Den ekumeniska världsrörelsen har med sina många globala förgreningar en av sina främsta förutsättningar i en sekulariserad teologi, där rationalism och liberalism gett kristendomen ett väsentligt nytt innehåll och gjort kristenheten allt mer samtidspräglad.

Nya bibelöversättningar och förment vetenskapliga tolkningsmetoder anpassade till folkmajoriteten, underminerar snabbt bibeltron. Ekumeniken gör kyrkan folkligare och gemenskapsformer-na enklare, hjärtligare och mindre påträngande; där alla kan delta och trivas.

Ekumeniska stormöten blir på en och samma gång en slags riksdag och folkets park med religiösa förtecken, minimal kristen substans och utslätad profil.

I detta faktum ligger både styrkan och svagheten hos den synkretism, som på en och samma gång söndrar och för-enar. Denna ekumenik, med dess humanism och sociala aktivism kan möjligen fungera som ett bräckligt politiskt instrument för mellanfolklig utjämning och rättvisa. Den vill ju vara en radikal reformrörelse med inomvärldsliga handlingsprogram och mål.

Den moderna ekumenikens portalfigur, ärkebiskop Nathan Söderbloms storslagna plan var att "man ej skulle i första rummet diskutera trosfrågorna, utan samla sig kring arbete för broderskap bland folken, kristna principer i samhällslivet och skapandet av ett gemensamt organ för det kristna samvetet."

Anslaget var tidsmässigt välfunnet och normgivande för kommande enhetssträvanden. Men såsom en apostolisk samlingsrörelse på väg mot urkristna gemenskapsideal via provisoriska övergångsformer, är denna avkristnade enhetsmodell utan himmel och helvete odramatisk, verklighetsfrämmande och helt omöjlig.

I vårt land arbetar sig kyrko-ekumeniken fram genom många centrala och perifera organ på riks- och lokalplanet. Tiden står verkligen inte stilla, och utvecklingen pågår metodiskt och periodvis mycket framgångsrikt. Det traditionella motståndet uppluckras, den aktiva anti-ekumeniken passiviseras, med påtagliga attityd- och frontförändringar som konkreta resultat i de mellankyrkliga relationerna.

De kvardröjande resterna av otidsenliga restriktioner, och protestliknande skenmanövrar för att hävda samfundsinprofilen och avleda väntade interna anti-reaktioner från de egna leden, har idag närmast kuriosavärde i det ekumeniska

umgänget. Det är ju för övrigt modernt och helt i sin demokratiska ordning att ekumenikens egen gud lojalt böjer sig för det stora flertalet av myndiga människor i en övermodig och en progressiv kristenhet.

Ekumeniken kämpar för kyrkornas existens. Med omåttlig aptit slukar den allt levande utan några hämningar, och träder maktfullkomlig fram med sina universella anspråk. Nya initiativ för panikartade sammanslagningar av tynande samfundsspillror, gör ekumenikens teologiska enhetsfraser löjliga.

På det ideella och religiösa planet pågår dops-, nattvards-, kyrkoordnings-, ordinations-, isole-rings- och sektråtor och -diskussioner. I och för sig är inte något av detta som sker på vägen till enhetskyrkan ointressant eller betydelselöst, och det är säkerligen av allmänt intresse att få veta hur kyrkorna anger sina positioner i relationerna till varandra och till samhället. Det förbereder och hjälper naturligtvis de redan kringskurna kyrkorna med anpassningen till den bistra praktiska och ekonomiska verkligheten som fortgående och enväldigt förändrar den värld vi lever och verkar i.

Debatter och dialoger på expert- och lekmannanivå, gudstjänster och manifestationer, samt karismatiska upplevelser och socialetiska engagemang, kyrkovandringar och processioner, gemenskapsmåltider och lovsånger är uppfordrande, spännande, uppbyggande, och gör tillvaron mera glamourös. Men skall kyrkorna kunna fungera som tjänande organ åt det nuvarande samhället, måste de göra sin religion till bundsförvant med de starka krafter som *utanför* och *oberoende* av alla religiösa symbolvärden och all ekumenisk festivitas, bestämmer deras villkor.

Ekumenik för ekonomins skull, ett övergripande faktum också policyfrågor måste underordna sig. De ekumeniska eller, i den mån de fortfarande

Forts sid 29

MidnattsROPET

HÄROLD FÖR ANDLIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

BOX 201 34 161 02 BROMMA

TEL: 08-98 56 83, FAX: 08-98 21 39

E-mail: maranata.stockholm@crossnet.se

Hemsida: www.midnattsropet.com

ANSVARIG UTGIVARE

Stina Fridolfsson

I REDAKTIONEN

Ulla Näsholm, Berno Widén,

Mikael Eliasson

TRYCK:

BMC-truck, Bromma 1999

SÄNDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, pg 495 46 24-5

Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

Omslagsfoto: Thommy Jakobsson

I upprättelsens tecken

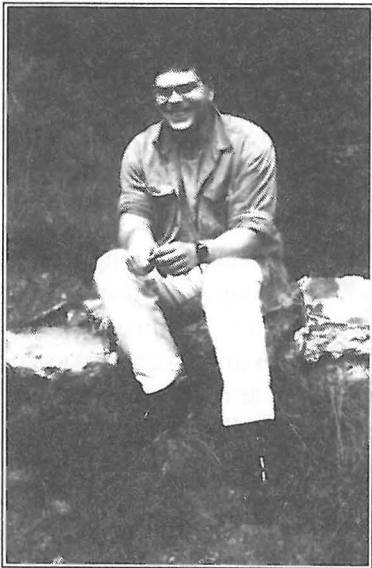

Foto: Tommy Jacobsson

HASSE TEGNÉR

Under nio dagar i juli samlades Maranataförsamlingens folk till sin årliga sommarkonferens. Det är en satsning som kräver mycket uppoffringar i form av tid, krafter och pengar, men som församlingens bröder ändå ser som mycket angelägen. Särskilt i en tid då en del församlingar runtom i landet väljer att tona ner det som kan verka krävande, tungt eller kontroversiellt på sina konferenser och på så sätt göra dem mer lättsmälta och lättillgängliga.

Det folk som anar allvaret bakom orden i 1 Kor. 16:22 kan inte tänka sig ett sådant handlingsätt, utan vill fortsätta att arrangera konferenser som med all skärpa tar fasta på vad Herren har meddelat och uppenbarat i sitt inspirerade ord. Det är en strategi som kanske inte

lockar särskilt många människor att komma på mötena, men som i alla fall på ett sant sätt kan bemöta dem som trots allt kommer. Det är inte ett uttryck för självbelåtenhet, men för en helig fruktan för Guds tidlösa rådslut och för en vilja att inte experimentera med Guds verk.

Det finns ett tilltal från Gud som med fruktansvärda konsekvenser skär rätt in i den här tiden och som endast den kan uppfatta som stänger ute alla andra röster i tiden och därmed bevarar ett öra för detta tal. Varför upprepas åter och åter och åter och åter: "Den som har öra, han höre..."

Det gul-vit-randiga tältet var lika slitet som förut, om inte ännu mer slitet, men budskapet därinne var inte lappat och tejpat, utan evigt nytt.

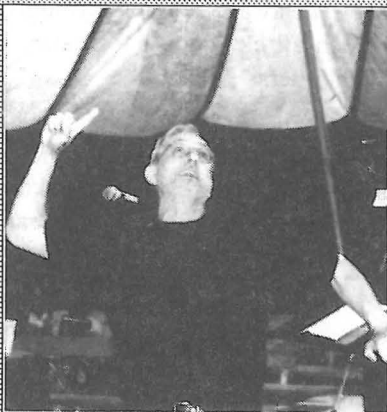
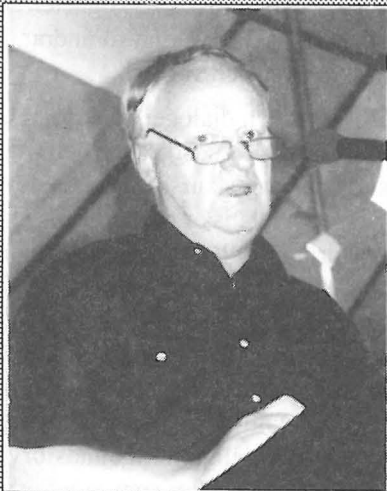

Foto: Tommy Jacobsson

Förkunnelsen gick ut. Ovan t. v. Folke Jacobsson. T. h. Maranatavittnen som sjunger och lovprisar under konferensens tema. Nedan fr. v. Jan Egil Hafsahl, Gunno Andersson, samt tre generationer vittnen: Emanuel Johansson, Kjell Roos, Tage Nilsson.

Från det första mötet på lördagskvällen, då Folke Jacobsson och Tage Nilsson inledde, till det sista på söndagskvällen en dryg vecka senare, då Isaias Rodriguez talade om evangelisation och bönetjänst, var väckelsens ande där för att göra hjärtan mottagliga för Ordet och människor öppna för de välsignelser som Herren alltid slösar med där han får komma till. Utan denna ande blir det bokstav i stället för Guds levande Ord, "metodism" i stället för överflödande liv och gemenskap med honom.

Fienden vill verka fruktan, vanmakt och otro. Där Jesus uppenbarar sig uppenbaras också striden mellan frigörelsens och fariseismens krafter, mellan förnyelse och formalism, mellan väckelse och sömnaktighet. För denna uppvaknandets och tillnyktringens ande vill ruska om den som sover en ljumhetens eller berusningens sömn, få honom att lämna stela och döda sammanhang bakom sig, att resa sig upp och låta sig välsignas av den Jesus som i ett nytt och klar-

görande sken skall lysa fram för den längtande.

Det som kännetecknar en konferens av det här slaget är först och främst mångfalden. Även i en jämförelsevis liten församling finns olika karaktärer och erfarenheter representerade, olika gåvor, olika uppenbarelser. Det berikar.

Det fanns ingen huvudtalare på konferensen, utan det föll sig naturligt för församlingens bröder att gemensamt ansvara för värdskapet. Predikande bröder från andra håll hörsammade inbjudan från församlingen att närvara, och deras medverkan innebar en väldig uppmuntran och bidrog till att skapa en särskild bredd i den förkunnelse som gick ut från plattformen.

Förutom de bröder som har sin gärning i församlingen i Stockholm, Folke Jacobsson, Berno Widén, Robin Widén, Hans Lindelöw, tjänade även Jan Egil Hafsafl från Oslo, Gunno Andersson från Örebro, Tage och Gunnar Nilsson

från Bro, Kjell Roos från Huskvarna, Gösta Karlsson från Tranås samt Isaias och Belkys Rodriguez från Dominikanska republiken, där Maranataförsamlingen sedan många år bedriver mission och där det även finns en lokal maranata-grupp.

Med de uppfordrande orden "Den apostoliska församlingens upprättelse i ändens tid" som tema, var det naturligt för de flesta medverkande bröder att hämta sina texter från bibelns fyrtiofjärde bok, boken om Andens utgjutande, den första församlingens födelse och den kristna trons utbredande genom apostolarnas verksamhet.

Bröderna levandegjorde en underbar verklighet som inte kan uppfattas med de fem sinnena, och som man därför behöver få målad för sig. Väckande, utmanande, vägledande, tröstande.

Det handlade inte om att demonstrera enhet, även om det säkert hade gått att göra med ganska enkla medel. Det hand-

Foto: Tommy Jacobsson

Ovan t.v. Syskon fr Dominikanska Rep: Isaias Rodriguez, Kito Fernandez med hustrun Belkys. T. h. Tältet fick hänga med ett år till. Nedan t.v. Varje dag inleddes med brödsbrytelse. Bertil, Robin, Berno och Hans tjänar. Gert Larsson med saxofon. Mikael Eliasson filmade i mötena. Karin Widén framför "Pilgrimsboden". Kläder och prylar såldes för missionen.

lade inte om att manifesteras samling, även om det kanske hade varit rimligt och önskvärt. Det handlade inte heller om att ersätta en förlust, för den förlust som församlingen lidit genom föreståndaren Arne Imsens bortgång är, som broder Hans påpekade, oersättlig.

Men det genomgående draget hos alla, företrädesvis bröder, som trädde upp och talade, var hur de underströk vikten av att hålla fast vid det som är värt att hålla fast vid, det enda, det sanna, det fasta – det Ord som Gud har talat, den mönsterbild som Gud har visat, den befallning som Gud har givit, det verk som Gud har verkat. Det är det enda som består, som varar, som förbliver, som håller och som slutgiltigt frälsar den ståndaktige. Då kommer också enheten, samlingen, entusiasmen och allt det andra som människor söker, strävar efter och försöker skapa.

Tänk att det i en så liten församling finns ett sådant bibelkunnande och en

sådan bevisning i ande och kraft! Det lilla fåtal som har maranatagemenskapen i Stockholm som andligt hem är sannerligen privilegierat! Kassetter från samtliga möten finns att beställa från Bällsta Missionscenter.

Jag tror inte att det handlade om några predikanter mångåriga rutin, jag tror att det handlade om den helige Andes tillskyndelse och om ett förnyat frälsningserbjudande från höjden. Vad vi upplevde under nio dagar var inte en konferensens rutin, utan en högtidens fest.

Fest blev det även den näst sista dagen när två vänner avgjorde sig och lät döpa sig. På sin egen bekännelse om sinnesändring och tro på Jesus Kristus sänktes de ner i vattenmassorna. En dopförrättning är en av de härligaste Jesusfester som en troende kan få vara med om.

När vår församlingssyster, Stina, på ett av de avslutande mötena sjöng sång 342 i Särklaregn tror jag att många fick anledning till självrannsakan, och en och

annan fattade kanske ett heligt beslut:

*Säg har jag räddat någon själ från döden
Och någon syndare från villsam stig?*

Jag säkert kunnat göra mer för Jesus

När han så mycket gjort för mig.

De nio dagarna gick fort. De som hade vittnat och förkunnat, sjungit och spelat, lyssnat och offrat, bedit och tjänat, lämnade det sista tälmötet på kvällen den tjugofemte juli. Vad var och en sökt, och eventuellt funnit, under denna mötesserie, det vet bara Herren.

En traditionell frikyrkokonferens? Nej, men ett folk som tydligare ser konturerna av sitt land, en församling med en ännu intimare kontakt med sin Herre, en skara tjänare och tjänarinnor med en ny villighet till helöverlåten efterföljelse, en grupp maranatavänner som fått uppleva balsam mitt i en andligt och mänskligt svår situation.

En traditionell konferens? Nej, Anden var där. Den ande om vilken Jesus sade: *"...ty av mitt skall han taga..."* ■

RÖSTER FRÅN SOMMARKONFERENSEN

Fotograf: Thommy Jacobsson

Lisa Wikström,
nyinflyttad till Bällsta

Människor sökte frälsning och förnyelse

-Det har varit en koncentrerad och kraftfull konferens. Väldigt gripande att se den unga skara som går in för att göra något för Guds rike.

-Jag är mycket tacksam till Jesus Kristus att än en gång få uppleva att samlas till bön och lovsång, att se människor komma och söka frälsning och förnyelse.

-Snart är vi hemma hos Jesus och striden är slut. ■

Allan Lundgren,
Uppsala

Positivt överraskad

-Jag fick en traktat under Nyhetsveckan. Samtidigt fick jag tidningen MR med inbjudan till konferensen här. Det var nyfikenheten som gjorde att jag kom hit. Jag blev positivt överraskad av konferensen.

-Jag föddes i pingstväckelsen och det var mycket i konferensen som påminde om den första tiden - det var som att komma hem. ■

José Fernandez, "Kito",
Dominikanska Republiken

Gud manifesterade

-Konferensen var väl förberedd och bra organiserad. Gud har manifesterat sig och frigjort och frälsat människor. Att Gud står bakom ser man genom att själar blev frälsta under mötena.

-I Puerto Rico har jag arbetat i fängelser och med människor som har drogproblem.

Nu hoppas jag att få vara med och utveckla fängelsearbetet i Santo Domingo. ■

Bertil Fredriksson,
Stockholm

Budskapet kräver konkretion

-Det var väldigt inspirerande att se så många möta Gud till frälsning.

- Dessutom handlar det nu om uppbrott och uttåg. Budskapet kräver konkretion. ■

Folke döper Nathanael på Bällsta.

Efter dyningar efter stormen eller orkanen som dragit fram har man hört talas om liksom jordbävningars återskalv.

Något sådant upplevdes sista lördagen på sommarkonferensen, då vi fick följa två nyfrälsta vänner i dopet som skedde i möteslokalen på Bällsta. Söndagen därpå var det dags igen att få begrava några nyfrälsta syskon. Då hade vi ett så vackert sommarväder att det beslöts att ha dopförrättningen utomhus.

På söndagkvällen klockan 20.00 mötte vi upp en stor skara på Kanaanbadet väster om Stockholm. Våra unga bröder hade snabbt tillverkat en traktat om mötet "I kväll dop", som de med sin själarivinnariver spred i området.

Där stod vi plötsligt på stranden med dragspel, gitarrer och sjöng väckelse-sånger. Ett stort antal badande oh solande människor var kvar på grund av det vackra vädret. De fick bevittna dophögtiden. Med Bertil Fredriksson som dopförrättare klev dopkandidaterna ut i vattnet till en jublande och sjungande sångarskaras ackompanjemang. Stunden var helig – att se dessa nyvunna syskon följa Jesus.

Nyfikenheten bland åskådarna kvarstod och de undrade om det verkligen finns svenskar som tar sin tro på allvar. Är det inte barndop som gäller? Ja, tillfället att vittna var givet.

Bön för de nydöpta, Ted och Laila, vid Kanaanbadet.

Efter stunden på stranden och en väckelseappell av Folke Jacobsson gick de gitarrspelande bröderna frimodigt sjungande fram bland folket till parkeringen.

Glöm inte att be för alla nyfödda, nydöpta syskon. Och Herren ökade den dagen församlingen med dem som läto sig döpas!

Barbro Schröder

RÖSTER FRÅN SOMMARKONFERENSEN

Tage Johansson,
Stockholm

Totalt uppbrott

-Jag betraktar konferensen som ytterligare en milstolpe med tanke på det budskap som framförts tidigare i konferenserna. Det är en förnyad kallelse med tanke på konferenstemat, men också med tanke på det budskap vi mötte på 60- och 70-talet.

-För att vara med om en apostolisk upprättelse så måste uppbrottet bli totalt, för utan det kan inte Guds rike synliggöras. Det är en total

»

Rolf Wahlgren,
Västerås

Fått göra omvärderingar

-Konferensen har personligen berört mig djupt. Jag har fått göra flera stora omvärderingar och bryta upp från gamla saker. Men jag litar på Guds nåd. ■

skilsmässa från världen som Paulus påminner i 2 Kor. 6

-En sak till som jag vill säga är att Maranata upplever nu vad Israel upplevde under

»

Eva Wahlgren,
Västerås

Gedigen bibelundervisning

Det har varit väldigt värdefullt att vara här. En gedigen bibelundervisning har förmedlats. Vi har också blivit väl omhändertagna här. ■

Estras och Nehemjas tid. Arbetet blev fördröjt genom att de beblandade sig med de kringliggande folken. De måste bryta upp. ■

Ann-Marie Westman,
Jakobstad, Finland

Kände mig hemma

-För någon tid sedan var jag ju på Bällsta i två veckor. Jag trivdes så fantastiskt bra. Nu var det som att komma hem och det var så roligt att träffa alla vänner.

-Vi var ju bara med sista helgen, men det blev ju ändå sex möten. Förkunnelsen var stark och inspirerande. Och sången var ju något alldeles oerhört - särskilt under sista mötet, tyckte jag. ■

Det kan inte råda något tvivel om att den kristna församlingen föddes inom judendomen. Församlingen har sin upprinnelse i judendomen och bestod i initialskedet av judar. Det heter klart och tydligt i Apg. 2: "Nu bodde i Jerusalem fromma judiska män..." Det var i den miljön som församlingen föddes; inom judendomen. Och det var helt naturligt; den kunde inte ha fötts på någon annan plats.

Jesus var jude och i hela den heliga historien fanns alla anknytningspunkterna inom judendomen. Så det är helt naturligt att i ett initialskede kunde inte församlingen ha verkat någon annanstans. Problemet var däremot att i den första urkristna församlingen fanns ett mycket starkt rasmedvetande.

Risken fanns att man konserverade judisk tradition och uppfattning, så att församlingen utvecklades till en liten sekt inom judendomen. Det var inte tanken! Jesus sade: "...I Jerusalem, i Judéen, i Samarien och intill jordens ände..."

Rasmedvetandet var mycket starkt. Jesus var tvungen att ta i riktigt ordentligt när han i en syn undervisade Petrus om vad det egentligen handlade om. "Aldrig, Jesus, vill jag äta av något orent. Aldrig!" Och vi vet hur linneduken sänktes ner för tredje gången och mästaren sade: "Slakta och ät, Petrus." Men just den här inneboende protesten: "Aldrig, aldrig skall jag..." Herren fick riktigt skaka om honom för att få honom att förstå vad mission egentligen handlade om.

Paulus påpekade när han kom till Galatien att Petrus tidigare hade suttit tillsammans med hedningarna, men när det kom folk ner ifrån Jerusalem, då drog han sig bort ifrån dem av fruktan för judarna. Paulus fick offentligen gå till rätta med honom för detta hans svek. Traditionerna var så fastgrodda att det måste en kraftgärning till för att lossa bojorna. Risken fanns där nu att hela verksamheten konserverades och blev en inomjudisk sekt, fastän Gud själv hade dragit upp riktlinjerna: Judéen, Samarien och intill jordens ände...

Faktum är att lärjungarna ständigt, efter det att de hade börjat att undervisa hedningarna, försökte få dem att anamma ett judiskt mönster, eller ta till sig en judisk sedvänja.

Risken att konserveras i traditionens rasmönster är uppenbar. Det vill till en

DET TREDJE FOLKET

JAN EGIL HAFSAHL

UNDERVISAR,

SOMMARKONFERENSEN 1999

kraftgärning för att bryta bojorna. Apg. 11:19:

"De som hade blivit kringsspridda genom den förföljelse, som utbröt för Stefanus skull, drogo emellertid omkring, ända till Fenicien och Cypern och Antiokia, men förkunnade icke ordet för andra än judar. Dock funnes bland dem några män från Cypern och Cyrene, som, när de kommo till Antiokia, också talade till grekerna och för dem förkunnade evangelium om Herren Jesus. Och Herrens hand var med dem, och en stor skara kom till tro och omvände sig till Herren.

Ryktet härom nådde församlingen i Jerusalem; och de sände då Barnabas till Antiokia. När han kom dit och fick se, vad Guds nåd hade verkat, blev han glad och förmanade dem alla att med hjärtats fasta föresats stadigt hålla sig till Herren. Ty han var en god man och full av helig Ande och tro. Och ganska mycket folk blev ytterligare fört till Herren. Sedan begav han sig åstad till Tarsus för att uppsöka Saulus. Och när han hade träffat honom, tog han honom med sig till Antiokia. Ett helt år hade de sedan sin umgängelse inom församlingen och undervisade ganska mycket folk. Och det var i Antiokia, som lärjungarna först begynte kallas "kristna".

Vid den tiden kommo några profeter från

Jerusalem ned till Antiokia. Och en av dem, vid namn Agabus, trädde upp och gav genom Andens ingivelse till känna, att en stor hungersnöd skulle komma över hela världen; den kom också på Klaudius tid. Då bestämde lärjungarna, att de, var och en efter sin förmåga, skulle sända något till understöd åt de bröder, som bodde i Judéen. Detta gjorde de också och genom Barnabas och Saulus översände de det till de äldste."

Apg. 13:1: "I den församling, som fanns i Antiokia, verkade nu såsom profeter och lärare Barnabas och Simeon, som kallades Niger, och Lucius från Cyrene, så ock Manaen, landsfurstens Herodes fosterbroder, och Saulus. När dessa förrättade Herrens tjänst och fastade, sade den helige Ande: "Avskiljen åt mig Barnabas och Saulus för det verk, som jag har kallat dem till."

Förmodligen finns det tillräckligt mycket sprängkraft i den här texten för att förvandla hela vår traditionella kristendom. Eller: vår traditionella församlingsförståelse. Risken är ju att vi har våra mönster, som är mer grundade på tradition än på Guds ord. Om vi inte har Ordets rättesnöre för församlingens verksamhet så är risken att vi fastnar.

För att gå tillbaka till det som är upp-

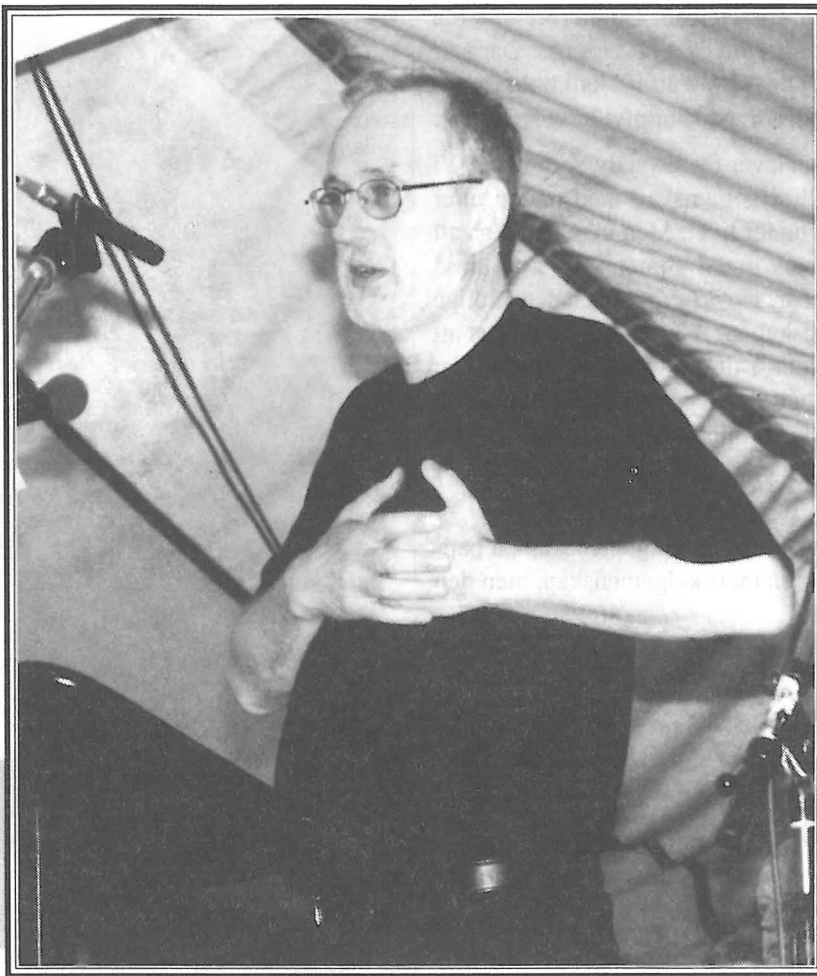

Foto: Tommy Jacobsson

rinnelsen till det vi läst nu, återvänder vi till församlingen i Jerusalem och landar i det sjätte kapitlet. Jag nämnde att det i den första församlingen fanns ett rasmedvetande. Det problem som uppstod i den här församlingen var judiskt. Ty det heter:

”Vid denna tid, då nu lärjungarnas antal förökades, begynte de grekiska judarna knorra mot de infödda hebreerna över att deras änkor blevo förbisedda vid den dagliga utdelningen.”

Det uppstod alltså ett problem mellan de judar som nu hade kommit till församlingen och som var födda i landet och de som nu hade kommit upp till högtiden för att tillbedja under pingsten. Människorna som omvände sig blev ju så kolossalt överrumplade att de aldrig återvände till sina ursprungliga hemorter, utan stannade kvar.

Församlingen blev deras nya hem. Och nu stod man alltså med ett ganska stort problem – tre tusen människor, som på en dag lämnar sig åt Herren Jesus! Det var nu en ganska liten grupp människor som skulle matcha det här kolossala problemet. Det heter att församlingen fortsatte att växa, lärjungarnas antal förökades.

Nu har vi alltså denna triviala fråga om när man skulle äta tillsammans i församlingen. Några tyckte att det fanns en del som blev förbisedda. Man tyckte att de enkla, grekiska judarna, som hade kommit utifrån, blev förbisedda vid den dagliga utdelningen. Det uppstod knorr i församlingen. Det här var inte direkt någon andlig fråga. Eller hur? Utan det handlade om en mycket trivial och vardaglig fråga – det handlade om maten. Vi skall väl inte blunda för att många av de församlingsproblem som vi möter handlar egentligen om hur vi skall klara av vardagliga problem i umgängelsen med varandra.

De stora andliga frågorna kan vi enas om, men det handlar om hur vi skall matcha dagens problem, med maten exempelvis. Jag tror att vi känner igen oss när vi läser den här texten, i alla fall vi som har bott i storfamilj eller kommunitet några år.

Vid den dagliga utdelningen tyckte någon sig vara förbisedd. Man undrade hur situationen skulle lösas. Nu skall jag säga en sak med mycket stor försiktighet, därför att det kan missuppfattas. Men jag tar chansen. Jag är inte helt övertygad om att allt det de ledande brö-

derna gjorde var så klokt. För det första utsåg man sju män, som alla bar grekiska namn. Det var ett sätt att komma dem till mötes, som knorrade. De sju män som valdes togs från den grekiska fäl- lungen.

Det kan ju vara mycket klokt, i och för sig. Man hade ett absolut krav på de här människorna, de skulle vara fulla av tro och helig Ande. Syftet var ju helt uppenbart gott. Apostlarna, däremot, skulle helt ägna sig åt bönen och Ordets tjänst. *”Det är icke tillbörligt att vi försumma Guds ord för att göra tjänst vid borden”* Jag tillåter mig sätta ett försiktigt frågetecken i marginalen för detta beslut.

Här märker jag att man på något sätt slår in den första kilen mellan den andliga och den materiella delen i församlingslivet. Frågan är hur klokt, eller hur rätt, ett sådant handlande är? Man slår in en kil mellan det andliga och det materiella. Frågan är om inte det andliga bör uttrycka sig *genom* det materiella?

Vi har talat om inkarnationen – *Ordet vart kött*, och frågan är om inte den modellen, trots allt, är församlingens modell. Ordet blev kött. Dvs, i sin materiella vardag uttryckte syskonen och levde ut det ord eller den ande som bodde i dem. Materiella uttrycksformer för ett andligt liv - det är församlingsliv!

I vilket fall som helst så möter du inte så långt härefter i kyrkohistorien att den här kilen är med och skapar någonting synnerligen ont. Ungefär femtio år senare, då Johannes skrev sändebreven där ute ifrån Patmos, så nämns redan i brevet till Efesus om nikolaiternas lära. *Niko* – betyder att undertrycka eller att hålla nere, *laos* – betyder folk.

Redan tidigt i kyrkohistorien har man markerat den här skillnaden mellan Ordets förvaltare och den övriga delen av församlingen. Det finns ett *prästerskap* som undertrycker och passiviserar folket i gudstjänstlivet. Nikolaiternas lära. Detta fenomen möter vi fortsättningsvis i brevet till Pergamus. Rent kyrkohistoriskt handlar det om biskopstiden, Nicea på 300-talet. Och vi ser det även i brevet till Tyatira. Vid tiden för församlingens grundande i Rom finns fullt utvecklade, detta som dominerar och behärskar församlingen. Ett prästerskap som totalt undertrycker eller dominerar är väsensfrämmande för NT.

Forts sid 26

Mer eller mindre upplever vi alla gemenskap under livet. Och det finns, som vi vet, massor av olika gemenskaper bland människor. Man kan räkna upp sådana inom politik, idrott, kultur av olika slag. Ja, listan kan göras lång. Och man kan påstå att vi alla är mer eller mindre beroende och inkopplade i någon sorts gemenskap.

Det finns god gemenskap mellan människor, men det finns också ohygglig ond gemenskap i olika ligor och liknande som går ut på att i sin gemenskap verka för det onda.

Men här ska vi tala om en speciell gemenskap. Nämligen ANDLIG GEMENSKAP. Och vill vi ha reda på vad den innebär och åstadkommer skall vi blott se på vad Guds Ord säger. Guds eget Ord måste vara utslagsgivande på livets alla områden och inte minst när det gäller en så vitalt viktig sak som gemenskap. Det är ju som vi vet fråga om gemenskap människor emellan. Vi människor kan vara oerhört olika på flera sätt och ändå kan det bli en underbar gemenskap.

Människokroppen har många olika lemmar, många organ, en del oerhört olika, men tillsammans har de en enastående gemenskap, särskilt om kroppen är frisk och alltså varje lem är frisk. Alla kroppens lemmar är mer eller mindre beroende av varandra om kroppen skall fungera. Nu framställer Guds Ord en människokropp som förebild till gemenskap mellan Kristi lemmar. Och i denna kropp är det huvudet Kristus som bestämmer. Och lemmarna underordnar sig först och främst Honom Herren och även varandra om det är rätt ställt.

Jag har ibland studerat myrornas liv. Man kan på en s.k. myrväg se hur de vandrar fram och åter. Ibland med stor hastighet. Men vad som särskilt varit intressant att se har varit deras gemensamma arbete. Man kan se flera myror som tillsammans drar med sig något, en annan insekt, t.ex. En del av dem måste gå baklänges. Men alla drar de åt samma håll. De håller ihop, de har en arbetsgemenskap.

Det är något för oss att lära i den andliga gemenskapen, när det gäller arbetet för Jesus. Enighet i gemenskapen, för att nå samma mål. Och man samlar och

arbetar för Herren. Galaterbrevets 6:e kapitel har mycket att lära oss. Där står bland annat i v. 2 att vi skall bära varandras bördor, ty då uppfyller vi Kristi lag.

Ingen lever för sig själv, som vi vet. Vi har alltid gemenskap med någon eller några under livet. Men vi måste säga att det finns ingen gemenskap som är så underbar, så viktig, som just den andliga gemenskapen. Ibland är det omöjligt att finna den i de religiösa lägren och det beror helt enkelt på att kärleken som skall vara det sammanhållande bandet, som Bibeln säger, inte finns eller endast är skenbar.

Det kan finnas en gemenskap på papperet – en matrikelgemenskap, men den

Gemens

är sannerligen många gånger en helt annan än den andliga gemenskap som Bibeln talar om. Paulus varnar i 2 Kor. 6 för en sorts gemenskap som finns men inte hör samman med gemenskapen mellan sanna Guds barn. Han säger ju där att man inte skall gå i ok med dem som inte tror. Han talar här om omaka par. Och han undrar hur det kan finnas delaktighet mellan den som inte tror och den som tror. Och inte kan väl ljus och mörker förenas?

Trots dessa olikheter talar man om gemenskap. Men så har det blivit på mer än ett ställe när det gäller andlig gemenskap. Vi lever i en sammanblandningens tid på de religiösa områdena. Jag säger inte andliga områden. Ty i en verkligt andlig gemenskap vill man inte veta av en sammanblandning med världen och dess väsen, den värld som styrs av de onda andarnas furste.

Någon kan fråga: men hur skall jag då bära mig åt? Vart skall jag vända mig? Alla är ju mer eller mindre ofullkomliga. Man kommer ju gärna med den ursäkten. Men det är inte fråga om fullkomlighet, utan vad det gäller är helt enkelt att TA AVSTÅND från denna världens väsende, att "gå ut ifrån dem", som det står i nämnda kapitel, v. 17. Men många vill inte göra det utan man vill vara både

Vi är förenade i den gemenskap som inte är tillverkad av människor och olika organisationer, utan som har Gud själv till upphovsman. En gemenskap som börjar här under jordevandringen och som fortsätter i himmelens ljusa land när vi mötas där för att aldrig mera skiljas.

Guds vän och världens vän, vilket enligt Guds Ord är omöjligt.

Det andliga livet är alltid ett antingen eller. Ljus eller mörker. Varm eller kall. Den som är ljum utspys ur Herrens mun, står det i Uppenbarelseboken. Vi skall inte inbilla oss att vi kan ha andlig gemenskap med varandra om vi haltar på båda sidor.

Under vandringen med Herren lägger man snart märke till att ju större likartade upplevelser man har med Jesus, desto större och finare och sannare blir även gemenskapen mellan sådana trosyskon. Man blir alltmera ett i anden då

Foto: Tommy Jacobsson

man lever i och upplever verklig andlig atmosfär tillsammans. Man svetsas samman ju mera man umgås på Guds Ords plan.

Då man frågar inför Herren om de olika problemen i livet som man möter, och där förkunnelsen i den gemenskap man lever i byggs klart på Bibelns Ord, där kommer den verkligen pånyttfödde att trivas och känna sig hemma. Detta trots de olikheter som finns i och hos människor. När kärleken som det sammanhållande bandet förenar på själva Ordets grund, där kan det bli en gemenskap som Gud kan sanktionera och där kan vi uppleva den gemenskap som Jesus talar om när Han undervisar om att vara fullkomligt förenade till ett.

kap

Tror man inte på frälsning genom Jesu försoning? Vill man inte erkänna behovet av Andens kraft och fullhet? Tror man inte på Jesu kommande i skyn för att hämta de sina? Ja, om man inte tror på dessa klara bibliska sanningar, då finns det ju inte någon andlig grund för sann gemenskap. Man må mena sig vara med här eller där i olika religiösa sammanhang, men har man inte en bibliskt klar grund, då är man likt den som Jesus talar om, vilken byggde sitt hus på sanden. Det huset föll snart ihop, och fallet var stort.

När vi talar om andlig gemenskap är det även viktigt att man beaktar det som står i första Johannes brev, kapitel 1. Där står i v 3 att det vi sett och hört tala vi. Och varför, jo därför att vi ska ha gemenskap med varandra och då har vi givetvis även gemenskap med Fadern och hans son Jesus Kristus, som det står i v. 3. Men i samma kapitel v.7 möter vi även en mycket viktig sak när det gäller sann andlig gemenskap. Där står det ju att om "vi vandra i ljuset", då ha vi gemenskap med varandra. Ja, Jesu blod renar oss från all synd. Detta är en mycket viktig sanning som vi måste acceptera om gemenskapen skall vara äkta och bestå.

Det kan uppstå något motsatsförhållande mellan Guds barn, något som kommit emellan. Det finns ju massor av saker som kan inträffa i det dagliga livet som blir ett moln för solen. Då måste vi vara måna om att få bort detta moln, kosta vad det kosta vill. Detta för att sann öppen ren gemenskap skall återställas. Ty vi må komma ihåg avslutningen av denna vers som talade om att det är när vi vandrar i ljuset som Jesu blod renar från all synd.

Vi må vara hur renlärliga som helst och oerhört noga med det ena och det andra. Men vad hjälper detta om vi inte har ärlig, ren gemenskap med de andra bröderna och systrarna som vi umgås med och som även avser att få hämtas upp till himmelen när Jesus kommer? När Herren skall hämta de sina, då uppenbaras vad sann, andlig gemenskap är. Ty då skall vi TILLSAMMANS uppräckas till Hans möte.

Därför – just därför – är det livsviktigt att varje ny dag, i varje ögonblick vandra i ljuset, i Guds Andes ljus tillsammans med dem som vi träffar, kanske lever med varje dag.

Världen är ond, ja den är i stor utsträckning satanisk och behärskas av den onde. Vi skall leva som salt och ljus i denna värld och söka rycka människor som bränder ur elden. Människor som vandra mot förtappelsen. Och vi må bedja om visa hjärtan så att vi kan hjälpa dem som inte tål oss därför att vi vill ta vår kristendom på allvar.

Mitt i detta arbete för Herren är det viktigt att de som verkligen väntar Jesus, som älskar Hans tillkommelse, håller samman som ett hjärta och en själ. Så står det om de första kristna att de gjorde. Det kan vi se i Apostlagärningarna hur man var förenade till ett. Hur var det möjligt? Hur är det möjligt? Ja, endast genom att var och en lever i sann ödmjukhet och aktar den andre förmer än sig själv.

På så sätt bevaras den sanna gemenskapen. Och då kan även världens barn se, vare sig de vill erkänna det eller ej, att vi är förenade i den gemenskap som inte är tillverkad av människor och olika organisationer, utan som har Gud själv till upphovsman.

En gemenskap som börjar här under jordevandringen och som fortsättes i himmelens ljusa land när vi mötas där för att aldrig mera skiljas. ■

Varför?

DIETER RÖHL

Varför finns det bomber och terror? Varför finns det hunger, elände och varför tvingas människor att bli flyktingar? Varför allt detta lidande?

Listan av "varför"-frågor kan göras lång. Kanske du själv ställt dig en "varför"-fråga?

Många gånger vill man göra Gud till den skyldige: Gud, var är du?

Han svarar: Här är jag! Vet du inte att din skuld och synd skiljer dig ifrån mig?

Gud försöker inte täcka över några synder.

Tyvärr så resulterar just detta i det kaotiska tillståndet i världen. Människor avskaffar Gud, och blir bittra. Bittra på "religionen"?

Det är som en lampa utan kontakt, en motor utan bensen, en ugn utan kol. Det finns inget klokt i att ge Gud skulden. Det ändrar nämligen ingenting, vi är skilda ifrån honom hopplöst förlorade - För evigt!

Synd förstör allt! Precis allt! Då vår egoism och girighet regerar så har Gud ingen plats.

Detta är i överensstämmelse med vad Bibeln säger. Men Gud kallar oss till omvändelse.

Därför kan vi inte använda oss av Gud, att skylla på tex. sjukdomar, problem och svårigheter.

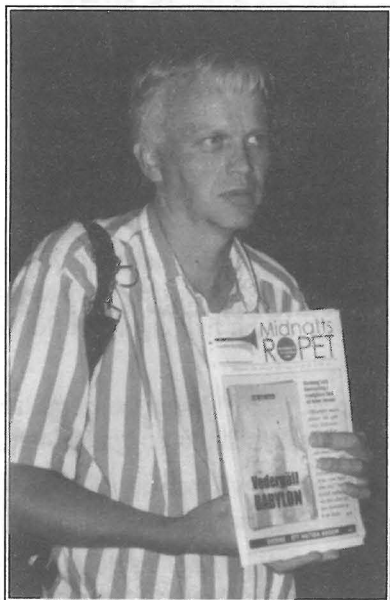
Dock, du behöver inte tvivla på Gud, att han älskar dig - för det finns hopp!

Här är Guds svar: Han lade vår synd och våra skulder på sin son Jesus Kristus. Frivillig tog han vårt straff, döden. Därmed så kan vi åter försonas med Gud, genom Jesu blod.

Han blev dömd av Gud, så att vi skulle bli frikända. Bron till "den andra sidan" finns där. Jesus Kristus är uppstånden från de döda, och han lever!

Vägen är fri, och den heter Jesus Kristus! Överlämna ditt liv till Jesus, så skall han rädda dig! Bekänn dina synder, tro på Herren - och läs Bibeln.

Var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv. (Joh. 3:16) ■

BERNO WIDÉN

Det är alarmerande att se hur få år den ekumeniska rörelsen behövt för att avvärja det fordom så fria pingstfolket. Från att 1972 ha varit aktiva observatörer framträder nu en sekulariserad pingströrelse utan skrupler som medarrangörer till L99.

Det fjärde kristna riksmötet har nyligen genomförts i ett andligt mörker och med en andlig tafatthet lika slående som vid tidigare liknande tillfällen. Det handlar egentligen inte om en teologisk kamp för bibliska sanningar på vägen fram till den organisatoriska enhet man så eftersträvar, snarare är det helt andra intressen som dominerar i denna egentligen mycket splittrade tillställning. Bibeln undervisar om *en* Herre, *en* tro, *ett* dop och *en* Gud, som är allas Fader.

I Linköping saknades alla de beståndsdelar som utgör förutsättningen för en sådan sann andlig gemenskap. Vad som däremot presenterades var olika paketslösningar på vägen till att bli *en* kyrka med *ett* överhuvud. Det gick inte att ta miste på det katolska inflytandet som var mycket dominerande och skrämmande. Det visade sig inte minst i avslutningsgudstjänstens *dopförkunnelse*. Alla gemensamma samlingar var entonigt redi-

Guds Ord är levande

gerade med kyrkans alla sakramentala fragment och det var verkligen ödesdigert att se hur hemtamt representanter för det fordom så fria pingstfolket reservationslöst lät sig föras med i denna för Nya Testamentet så främmande liturgiska gudstjänstordning. De annars så spontana livsytringarna uteblev totalt.

Ett genomgående drag i kyrkligt, ekumeniska sammanhang är bristen på Guds Ords auktoritet, omvändelseförkunnelse och sanna frälsningslära. Omvändelsebudskapet är för länge sedan utbytt mot ett modernt anpassat livsmönster med upplevelsen och känslan som det centrala. Kravet på omvändelse har blivit något förödmjukande och fanatiskt som vissa grupper envist håller fast vid. Att överhuvudtaget belasta människor med tyngda samveten över att vara syndare i avsaknad av Guds härlighet, är omodernt och bör helst inte få förekomma.

Eller att kategoriskt påstå att Bibelns lära om troendedopet är omutlig och att den gäller alla som vill följa Jesus på livets väg, anses kränkande för individen.

Det som har varit omöjligt för väckelsekristna i alla tider, att alliera sig med en kyrka som lär att syndernas förlåtelse och pånyttfödelsen erhålles genom sakramenten, är idag praxis hos de flesta samfundet. Nog behövs profettröster.

Midnattsropet har ända sedan starten 1960 haft förmånen att med profetisk skärpa fått vara med och bevaka och även hämma utvecklingen i den religiösa topografin inom svensk kristenhet. Med en utgivare som aldrig gett vika för de krafter som genom locktoner och med bannlysningens vapen försökt att anpassa väckelseropet till det kyrkopolitiska spelet, har organet ända till denna dag kunnat förmedla en klart bibelförankrad och befriande vägledning.

Den moderna ekumeniken började med världsmissionskonferensen i Edinburgh 1910, men fick sitt första, stora genombrott 1925, då viktiga riktlinjer drogs upp. En annan linje inom ekumeniken höll sin första konferens i Lausanne 1927, då ett stort antal evangeliska samfund och kyrkor, utom de mest bibeltroende, var representerade.

Efter andra världskriget samlades de olika grenarna i Kyrkornas Världsråd som bildades i Amsterdam 1948. I Sverige följdes det av frikyrkoråd och samarbetsorgan. KVR hade sedan sitt fjärde möte i Uppsala 1968.

Midnattsropet rubricerade då en fråga: "Ekumenik eller Andens enhet?" och fann det angeläget att påminna om kampen för det bibliska evangeliet och NT:s församlingsideal, en kamp som alltid har präglats och präglar det levande väckelsefolket.

Under det pampiga mötet talades om enhet med en inomvärldslig ton och med ett helt perspektivlöst budskap. Visionen var då såsom nu *en enda kyrka*, för en sekulariserad religion med tydliga maktanspråk.

Även då ansågs det kritiskt och ansvarslost att inte böja sig under det kyrkliga prästerskapets hägn, men kyrkan som institution kan aldrig passa in i Nya Testamentets värld.

1968

MidnattsRopet

Fyra år senare, 1972, samlades svensk kristenhet i Göteborg, nu med deltagare från både pingstvännen och katoliker. Det skulle vara en hemmaekumenisk motsvarighet till Uppsalamötet.

Arne Imsen uppmanade läsekretsen, med anknytning till det fria kristna riksmötet i Jönköping 1976, att ta varning av de nya institutioner som *tvingats fram* inom samfunden, med syftet att fungera som kontrollerande serviceorgan, med hjälp av och för fördelning av framförhandlade bidragspengar:

"De som givit sig in i kampen om bidrag och inflytande kommer inte att vända om. Det finns ingen väg tillbaka kollektivt. Det finns bara ett individuellt utgång ut ur den maktapparat som påverkar samfunden. Därför är mitt budskap i dag: Gå ut! Det är enda vägen om man vill befrias från det solidariska ansvar, som vars och ens tysta och passiva medgivande innebär för utvecklingen."

Stegen har sedan gått hastigt mot vad Bibeln benämner som att låta sig lockas till *helt avfall*. Om vi fortsätter att studera utvecklingen år från år, kommer vi ganska snart fram till den slutsatsen, att det som sades i förstone utav våra pingstpionjärer var oerhört sant och nödvändigt. Med tydlighet analyserade de ekumenikens villfarelser redan i sin linda och basunerade kompromisslöst ut det tidlösa, bibelförankrade evangeliet. De var så kategoriska i sina uttalanden och hävdade att om någon sällade sig till den kyrkliga alliansen så var han med och banade väg för Antikrists framträdande.

Idag har det blivit en nödvändighet för rörelsens fortsatta existens att acceptera alla lockande erbjudanden från både

kyrka och stat, oavsett vad Guds Ord säger.

Det finns parallella strömningar i tiden som med hjälp av samhälleliga subventioner sprider utstuderade, tidsanpassade budskap, vars inriktning är direkta angrepp mot både nytestamentligt församlingsliv och mot familjen. Vi möter det hos ideella rörelser, statliga departement och andra mer sofistikerade förbund. En gemensam nämnare är att försöka avsjäla och beröva människan alla de erfarenheter som är nödvändiga för hennes omvändelse och frälsning.

Den homosexuella rörelsen är ett sådant exempel, vilken frenetiskt är med och påskyndar samhällets totala upplösning. Med god hjälp av politiker och kyrkliga företrädare drivs guds- och människofientliga lagförslag igenom. Även i de här sammanhangen är bibelordet mycket väckande och avslöjande och önskas därför redigeras om rejält.

Vid en s.k. "Kärlekens mäsas" i Storkyrkan i Stockholm för en tid sedan, ägde en sådan anpassning av Ordet rum. Gunilla Lindén, EKHO:s kaplanansvarige och präst i Svenska kyrkan motiverade bl.a. så här: "När vi talar om och med Gud undviker vi maktord som 'Herre'. - - - Vi aktar oss för ord som 'synd' och 'skuld' eftersom de redan är så belastade för många."

Den statliga utredningen "I god tro - Samhället och nyandligheten" är ett annat exempel på samhälleligt översitteri och en repris på tidigare fatala misstag. Under det liberala 60-talets början lanse- rades samhälleliga rekommendationer till landets barnavårdsnämnder, att det var

aktuellt med direkta ingripanden för att förhindra att barn under 16 års ålder bevistade väckelsemöten, med risken att bli *psykiskt skadade*. Direkt utpekades maranatarörelsens och andra liknande rörelers möten. I den nya utredningen varnas för *otillbörlig påverkan* och mål sätts upp för att *rädda den som på grund av den kristna förkunnelsen hamnar i någon form av kriser*

Guds evangelium är träffsäkert och den som drabbas av Ordets svärd kan aldrig oberörd gå vidare. Ordet är levande och skarpt, det åtskiljer och uppenbarar för oss vägen till frälsning, det är en domare över hjärtats uppsåt och tankar och för den som tar vara på den himmelska hälsningen finns det hopp om befrielse.

Kyrkliga sakrament eller katolska re- trätter kan omöjligt leda fram till sann befrielse, lika lite som ett liv i perversiteter och utsvävningar kan hjälpa dig att återfå ett förlorat människovärde.

Däremot kan du fly till Golgata. Det är platsen utanför staden, utanför det kyrkopolitiska etablissemangen, utanför den ekumeniska nedgångsrörelsen, utanför det sodomitiskt familjupplösande inflytandet. Endast där finner du den plats Gud bestämt möte med dig till total befrielse och för att du ska få uppleva en sann vederkvickelse till både ande, själ och kropp.

"Alla hava ju syndat och äro i saknad av härligheten från Gud; och de bliva rättfärdiggjorda utan förskyllan, av hans nåd, genom förlossningen i Kristus Jesus, honom som Gud har ställt fram såsom ett försoningsmedel genom tro, i hans blod."

1972

1988

1997

...har alltid bevakat, informerat och varnat för den ekumeniska nedgångsrörelsen, som avancerar och accelererar.

"En hel del" – i sökaren!

TEXT & FOTO:
MIKAEL
ELIASSON

"Det känns högst otillfredsställande om vi som kristna här på jorden aldrig skulle komma längre – och inte förrän i himlen en gång få njuta av den av Jesus initierade gemenskapen kring bordet, för 2000 år sedan! Det är förvisso ett svek mot kyrkans Herre. Och en ekumenisk skandal om något!"

Så avslutas Gudstjänstboken för Kristna riksmötet i Linköping 4-8 augusti 1999, den bok jag fick i mitt "presskuvert" då vi anlände till Mötesbyrån i Linköpings Konsert & Kongress. Det är f.d. direktor för teologi vid Sveriges Kristna Råd, Kjell Ove Nilsson, som författat dessa rader i en gemensam deklaration inför L 99. Detta var ett svar på en officiell deklaration från 1997, undertecknad av den katolske biskopen William Kenney och biskop Dositej Motika från den serbisk-ortodoxa kyrkan, där biskoparna klargör, på fyra sidor i "gudstjänstboken", sina motiv till "varför katoliker och ortodoxa inte tillåter öppna nattvardsbord". I fem utförliga punkter, baserade på kyrkans lära, förklarar man bl a:

"Vi känner oss bundna av Herrens uppdrag åt oss att förvalta kyrkans tro och sakrament enligt hans intentioner. Vi menar att vi lyder Herren, som vi kristna måste lyda mer än alla människor. När man uppmanar oss att tillåta nattvardsgemenskap över kyrkogränserna, uppfattar vi detta som en uppmaning till olydnad."

Och vidare:

"Vill man fira en gemensam eukaristi, då är förutsättningen att man har en gemensam grundsyn på vad man firar, ty annars är gemenskapen en sken-gemenskap."

Foto: Tommy Jacobsson

"En hel del - från skiftande traditioner mot ett gemensamt mål". Landshövdingen i Linköping, Björn Eriksson (2:a fr v) poserar med kyrkans dignitärer: Fr v William Kenney, Dioscoros Benyamin Atas, Martin Lind, Süleman Demir, Dositej m fl.

Skengemenskap! Ja, klarare har man väl knappast hört företrädarna själva förklara och förmodligen omedvetet diskvalificera alla ekumeniska ansträngningar. Strävandena att likt den babyloniska församlingen i uråldrig tid bygga sig in i himlen, tycks visst ha fått "en hel del" grus i maskineriet.

De som idag är med och lojalt lägger byggstenarna på plats har ingen kontroll över vad slutresultatet ska bli. Ekumenikens "torn" tycks kosta mera än man i början varit beredd att betala. Mera av idealitet och kompromissande måste skjutas till för detta kostsamma bygge. Och nu har man inte längre någon möjlighet att styra utvecklingen. Något annat, eller ännu hellre någon annan, träder allt tydligare fram som den egentliga konstruktören och hjärnan bakom hela bygget, ivrigt uppbackad av *det stora Babylon, modern till skökorna och skändligheterna på jorden.* (Upp 17:7).

Arne Imsen uttrycker bl a följande i den nyutkomna boken "Vedergäll Babylon":

"Kom, låt oss bygga en stad", sa man i förstone. Det är inte rådligt att vi, som är så många, bor så åtskilda. Låt oss

föreنا våra krafter i ett ekumeniskt arbete. Vi bygger en stad och ett torn, vars spets når ända upp till himmelen! Då har man sprängt gränserna. Precis som på Noas tid, då Guds söner förenade sig med människornas döttrar. Gränserna sprängdes. Det heter likaså om det stora Babylon att dess synder räcker ända upp till himlen. Man har ingått förbjudna förbindelser. Man etablerar förbindelser med utomvärldsliga krafter för att, inte bara konkurrera med, men för att annektera, ockupera och inta nya territorier.

Om vi nu blev chockade över alla floskler man använde i sin "Gudstjänstbok" för att med gråtmilda toner släta över och förklara det "stråk av smärta" man känner över att vi "ännu inte kan fira nattvard över traditionsgränserna", och om vilken det egentligen skulle behövas spaltmetrar för att lägga alla knepigheter i dagen, skulle vi bli ännu mer omtumlande och upprörda när vi fick se allt som man numera försöker få in under täckmanteln av Jesu överstepräsliga bön. Som om den skulle ha något som helst att göra med mänskliga byggen, vare sig

i form av sten och betong eller i samfunds- och organisationsform. Någon-
ting så totalt väsensfrämmande. Kan väl
gemenskapen mellan Fadern och Sonen
någonsin vara grundad på kompromis-
ser?

*-Och den härlighet som du har gett
mig har jag gett dem, för att de skall
vara ett, liksom vi är ett: jag i dem och
du i mig, för att de skall vara fullkom-
ligt förenade till ett. Då skall världen
förstå att du har sänt mig och har äls-
kat dem så som du har älskat mig. (Joh
17:22-23)*

En gudomlig brödragemenskap, base-
rad på sann och kompromisslös Filadel-
fia-kärlek, där man har hållit fast vid
ordet och inte förnekat namnet.

Tillsammans med ett tjugotal syskon
från Maranataförsamlingen i Stockholm,
en skara unga och äldre som funnit det
nödvändigt att hålla sig informerade om
vad som sker i vårt land, samt för att
själva informera svensk kristenhet om
vår skyldighet att aktivt vedergälla Ba-
bylon, kom vi till L 99 med en fråga:

*-Vad vill det Kristna Riksmötet förmed-
la till oss under dessa dagar?*

När vi studerade det digra utbudet i
mötesboken, förstod vi att det måste
vara något väldigt angeläget man ville få
fram. *Morgonsamlingar och mässor* (15
st), *gudstjänster* i gemensam form eller
i olika kyrkotraditioner (25), fördjupning
av förkunnelsen i form av *rum* (64), *se-
minarier* (45), ett stort kulturellt utbud
såsom *teaterföreställningar* (8), *utställ-
ningar* (9), *konserter* (3), *lyrik och fö-
reläsningar* (5), samt ett stort antal barn-
ungdoms- och familjearrangemang så-
som bl a *familjevänliga gudstjänster*, *bi-
belmaskerade*, *barnteater*, *fotbollsmatch
mellan proffs och prästerskap*, *beach-
party*, *nattcafé* mm. mm. Närmare två-
hundra tillfällen att förkovra sig...

På uppdrag av tidningen MidnattsRo-
pet, och beväpnad med kameran runt hal-
sen, gav jag mig så ut för att fånga nå-
got av allt som fanns till buds under dessa
dagar i Linköping. Några axplock med
små glimtar i text och bildform får illust-
rera denna religiösa mosaik som bildar
ekumenikens bräckliga lapptäcke.

Barn och Familjerummet, riktar sig till barn och vuxna.

Ledare: "Mr Gospel Magic" Göran Nord-
feldt, studerande vid Teologiska Högsko-
lan i Stockholm. Plats: Linköpings Kon-
sert & Kongress.

Den kristna trollkarlen svingar sin troll-
stav över en liten flicka ur den barnrika
åhörarskaran. "Simsalabim, du är en
kanin!" Vi får veta att med lite magi kan
man få barnahjärtan stämda till att få syn
på Jesus.

Bibeln talar om en annan trollkarl vid
namn Simon som konfronterades med
Guds kraft genom apostlarna. Han upp-
manades allvarligt att lämna sina konster
efter sin omvändelse.

Andrummet ger möjlighet till stillhet och meditation.

Talare: Biskop Anders Arborelius, Katol-
ska kyrkan i Sverige.

Plats: Pingstkyrkan.

Iförd munkkåpa undervisar biskopen
om inträdet i de heligas gemenskap, kyr-
kan - genom dopets sakrament, det vig-
da vattnet på det späda barnets huvud...
Är det sant? Ett par hundra åhörare, men
ingen reagerar. Var är omvändelse-,

döps- och pingstförkunnelsens försva-
rare? Jo, till nästa rum, som tycks vara
betydligt mera angeläget att bevaka, har
dom lugnt tagit sin tillflykt. Utanför fin-
ner vi Anders Ekstedt, pingstförsamling-
ens föreståndare, som står och små-
pratar...

Tidningsrummet är lika aktuellt som tidningarna.

Nya Dagen/Petrus inbjuder aktuell gäst:
Siewert Öholm.

Ledare: Daniel Grahn.

Plats: Missionskyrkan.

Bland åhörare och debattörer:
Jack-Tommy Ardenfors, Sten-Gunnar
Hedin, Dan Salomonsson, Daniel Wärm,
Carin Stenström m fl.

Jag kommer insläntrande mitt under
samtalet för att få höra Stenström kon-
statera att "man riskerar att förlora sal-
tet i den kristna pressen". En varning
som uttalades tidigt i denna tidnings his-
toria.

Proffstyckaren Öholm orerar fritt och
oemotsagd: *-Ni är otydliga! Ni fastnar i
aborter och homosex.*

Salomonsson klagar över att media går

-Simsalabim, du är en kanin! "Mr Gospel magic" missionerar bland barnen.

»

i flock när det gäller bl a homosexvec-
kan i Stockholm: *-Hur slår vi hål på det-
ta? Men han konstaterar slutligen: -Det
är vårt yrke att gå i flock. Och Helén,
som arbetar med ungdomar och utslag-
na, understryker med att: -Det jag gör
blir intressant för media då jag får pris
av kungen. Genast är det gästande med-
iamogulen som förmanar: -Ni måste upp-*

*ut... Jag måste ta ett par kort innan vi
går, men avbryts av idrottaren: -Vänta,
jag måste fixa till håret först. Ungdo-
marna fnissar. Och man funderar; vilka
förebilder har dessa unga egentligen fått
och hur långt sträcker sig den uthållig-
het man talar om, när "hemmalaget" för-
lorar? Och kommer det då att vara Guds
fel?*

Utanför kyrkan står en annan skara

*spännande seminariet, den heta diskus-
sionen, ett steg närmare kristen enhet.*
Under mer eller mindre kryptiska tema-
namn såsom *dekalogen*, *bibel 2000* och
en hel del fortsatte eftermiddagen och
man skulle nog vara begåvad med en
särskild uttydningens gåva med speciell
inriktning på religiösa floskler för att
ohämmat hänga med i svängarna under
dessa minst sagt sövande panelsamtal.
Med nyladdad kamera äntrar vi så åter
Missionskyrkan för att skyndsamt titta
in vid några seminarier.

I Pingstkyrkan undervisar katolske biskopen iförd munkkåpa om "klassisk kristendom" (!)

*vakta media. Varenda dag måste ni ha
ett nålstick ute. De samlade pastorerna
lyssnar andäktigt till förmaningen...
Gästen fortsätter förkunnelsen, men vi
går vidare till nästa rum.*

Sportrummet riktar sig särskilt till ungdomar.

Talare: Robert Tedenby.

Plats: Missionskyrkan.

Framför en redan fullskriven tavla sit-
ter den anlitade idrottsprofilen. Åhörar-
na är bara 6 st. Vi smyger in precis mot
slutet för att få höra den sportklädda fö-
redragshållaren sammanfatta: *-Det är
tufft att bryta osynliga barriärer... Kyr-
kan måste! Kliver vi inte in med allt det
fina vi har kommer så mycket annat in.*
En medelålders åhörare berättar stolt: *-
Vi i Pingstkyrkan i Skillingaryd ordna-
de buss för supportrarna när det var
kvalmatch på annan ort. Men uthållig-
heten var svår även för vår del när vi
märkte att publiken svek. Men vi höll*

*ungdomar och delar ut, för ekumeniken,
"förbudna" skrifter, såsom Apropå...
det ekumeniska mötet L99, Vedergåll Ba-
bylon, Bannlyst Frihet och MidnattsRo-
pet. Utan att backa överlämnar dom fri-
modigt budskapet till kyrkans företrä-
dare och går i svaromål utifrån den kun-
skap dom fått genom en metodisk un-
dervisning. Belackarna kallar det indok-
trinering. Bibeln kallar det att förbli-
va vid det du har lärt... ..du känner från
barndomen de heliga skrifterna...*

Förmiddagen har gått och vi har mis-
sat en massa rum med till synes intres-
santa namn såsom t ex *Föredragsrum-
met, Livsrummet, Vandringsrummet, Pil-
grimsrummet, Trots Allt-rummet, Fram-
tidsrummet, Dansrummet, Dramarum-
met, Skapanderummet och Katedralrum-
met.* Undrar om det fanns något rum för
Jesus? Det lyckades man dölja väl i så
fall. Men det blir ju en ny dag med en
massa nya rum imorgon....

Eftermiddagarna var seminarietid, el-
ler som mötesboken uttryckte det, *det*

Ett samhälle för alla åldrar Vilken människosyn präglar dagens samhälle?

Ledare: Sven O. Svensson, pingstpas-
tor och förbundsordförande i RPG.

Vi måste bara ha några bilder till arki-
vet, främst på Svenssons pensionärs-
vän, den TV-populära gudstjänstledaren
och mystikern, biskop emeritus Martin
Lönnebo. Han har visst sitt radband, el-
ler "Frälsarkransen" som han kallat sin
egen skapelse, i fickan denna gång. Det
kanske skulle bli för mycket för alla för-
samlade "pantrar". Hans lekamen och
ande skulle dock göra sig påmind under
hela L 99.

Han satt oftast som ett skyddshelgon,
eller rättare sagt, "mysfarbror" under
morgongudstjänsterna och hoppade
fram med sina små anekdoter och ord-
lekar, helt i den anda som så högt upp-
skattas i detta ekumeniska "lusthus".

Allt annat var det dock då han nästa
dag satt hopkurad på trappan till pingst-
kyrkans estrad, också nu under namnet:

Andrummet med *"Meditativa tankar
med Taizésånger"*. Martin Lönnebo, den-
na gång ivrigt fingrande på radbandets
kolor, och likt katolska biskopen, under-
visande pingstfolket om dopet.

VILKET DOP! De nedsövda lyssnar-
na väcks bryskt av en ropande protes-
tant. Folke Jacobsson får till svar *-Vil-
ket dop som helst!* Då aktivisten inte lå-
ter sig nöjas med den ekumeniska diplo-
matin, tappar seanshållaren tråden och
föreslår en av sina favoritsånger, pas-
sande och betecknande hela situationen:
-Känn ingen ängslan, känn ingen oro...

Mötet fortsatte sedan fridsstöraren bu-
rits ut. Hade församlingen fått under-
visning av sina herdar om tingens ord-

ning hade man tveklöst fört ut gycklaren som satt på estradtrappan istället.

Kristet försoningsarbete i ett mångkulturellt samhälle arrangerat av Kristna Freds i Linköping.

Samtalsledare: Tidningen Sändarens chefredaktör Lena Lönnqvist, känd och anlitad förkunnare även i andra sammanhang. Nyligen sågs hon visst predika vid en annan ekumenisk tillställning, en nattvardsgudstjänst i Storkyrkan under homosex-veckan i Stockholm då hon höll en "Kärlekens Mässa". (se sid 30)

Också hon, skulle det visa sig, dök upp ett flertal gånger under veckan. Nämnas bör speciellt ett seminarium följande dag då hon satt i en panel tillsammans med Gert Nilsson, präst, docent och fd sekr. i Sv. Kyrkans utredning om kyrkan och homosexualiteten, William Kenney, hjälpbiskop i Stockholms katolska stift, Axel Carlberg, dominikanpater, Satu Hirsch, teolog, terapeut och "lekman" i Finska ortodoxa kyrkan, samt Erik Johansson, teol. studerande från Uppsala. Då handlade det om:

Sexualetik och homosexualitet. Vilket sammanträffande...

Enigheten i detta ämne var slående. Studenten Erik vågade dock gå emot hela etablissemangen genom att förklara att hans homosexualitet är en defekt i kroppen! Han hade kommit till insikt om att han inte kan leva i ett homosexuellt parförhållande eftersom denna defekt, med de känslor den utlöste, inte plötsligt blir rätt och riktig bara för att man kallar det för kärlek.

Inför hela den församlade skaran vittnar han övertygande och svarar de oförstående i panelen och bland åhörarna. Tala om att vara en katt bland hermelinerna. Detta seminarium hade behövt en egen artikel, och vi får nog anledning att återkomma till det och till ovan nämnda chefredaktör.

Nu behövs det luft, inte minst för att vakna till, och vi förflyttar oss snabbt till Konsert & Kongress, för att där lyssna till debatten mellan en överrabbin, en imam, en lutheranen, en katolik och en missionsförbundare som stöter och blöter sina till synes viktiga frågor:

En värdegrund att stå på. Det handlar om gemensam etik i ett mångkulturellt samhälle, där man frågade bl a "har inte religionerna och de olika kristna kyrkorna sådana etiska oenigheter inom och mellan sig att redan detta är ett stort hinder? Kan enighet nås om t ex frågor om rättvisa, sexualitet, människovärde och medicinsk etik?" Ja, det var sannerligen frågor som den opånyttfödda människan kan hålla på med, men som aldrig blir något annat än ett utanpåverk.

Att nämna något så omodernt som att det finns ett övergripande problem som heter *synd*, var det väl ingen som kom på tanken, inte ens bland de sk kristna. De som verkligen höll på *sitt* var väl egentligen juden och muslimen. Belysande problemets art får ett uttalande av teologie doktor Lennart Molin vara:

Juden säger: *skriften allena*. Katoliken säger: *skriften och traditionen*. Protestanten säger: *vi tycker...*

Efter kvällsmaten går vi en hel grupp, mest ungdomar, för att följa en ekumenisk nattvardsgudstjänst i Missionskyrkan.

"Skrikmässa" med Ingemar Olsson, enligt mötesboken, vilket väcker vårt intresse. Detta skulle det visa sig vida övergå vad vi kunnat föreställa oss. När vi äntar platsen ringer kyrkklockorna och ingångsmusiken spelas. Skrik -

mässa för fred och rättvisa förtäljer programbladet jag får i min hand. Framme på scenen står redan senioren och massproducenten av sk kristen rock tillsammans med en sångerska, *båda barfota*. Vi tar plats långt fram på sidan, för att kunna föreviga tillställningen.

Mässan har börjat och sångerna varvas av böner och textläsning av församlingens pastorer. Efter bibelläsningen sjunger man *Skrik!* "Ooh skrik - våga

reagera mot en värld som är orättvis." Sången avslutas med ett rungande gemensamt skrik. Vi skulle få ut vår ångest och ilska!

Vi bläddrar i bladet och funderar vad mer som komma skall. Liturgin är klart nedtecknad. *Inledningsord, kollekthön, läsning, förbön, syndabekännelse och avlösning*. Vänta nu, vad är detta? Avlösning? Var det inte en frikyrka vi gick in i? En av ungdomarna vid min sida utbrister spontant: Men det här är ju katolskt! Kan detta vara sant? Jodå, där framme står missionspastorn Bernt Åkerblad och ger de församlade syndernas förlåtelse under det att han gör kors-

-Vi är här för att dela ett bröd, a-ha, a-ha... Nattvardsgudstjänst?

tecken! I *Faderns, Sonens och den Helige Andes namn...* mässar han. Jag tappar både hakan och förmågan att ta någon bild på hans gestikulerande.

Längst bak i programbladet läser vi att samtliga sångtexter är av Ingemar Olsson. *Liturgiska texter: Svenska Kyrkans Handbok eller Ingemar Olsson och Bo Sandahl*. Mässan är skyddad av copyright! *Little beat music* står det, samt

Forts sid 24

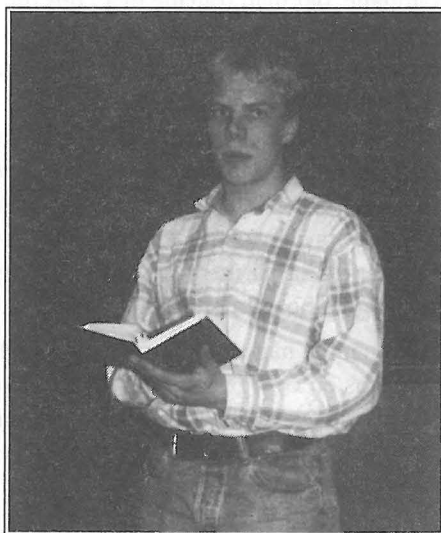
Reflektioner kring L99 - Emanuel Johansson, 19 år

"En hel del"

Så löd temat på det riksekumeniska mötet L99 som gick av stapeln i augusti i år. Konferensen inleddes i det stora mötestältet där de fyra kyrkofamiljerna i processionsståg kom från sina respektive samlingsplatser. I denna samling visade det sig vilka som var herre på täppan, som huvudarrangör representerande Sveriges kristna råd, som huvudtalare och anförare fanns katolikerna i position.

Konferensen var i övrigt upplagd med otaliga seminarier, mässor, diskussionsrum, dialoger och konserter. Så späckat program att ingen hade möjlighet att omfatta, eller delta i allt vad som erbjöds. Som exempel kan nämnas att samtidigt som det pågick tältmötesgudstjänster hade katolikerna egna mässor i sin egen kyrka där inga andra än katolikerna själva hade tillträde till talarstolen.

Det sammanfattande budskapet handlade om fred och trygghet, om hur kristenheten tillsammans skulle kunna lösa samhällets konflikter och svårigheter, och på lång sikt bygga upp en enad världskyrka på en trygg och säker jord. Under ett av veckans så kallade gudstjänster skulle svenska kyrkans ärkebiskop

Emanuel i förkunnartagen.

kop K G Hammar tala om det kristna hoppet. Det visade sig inte stämma, istället talade han om jordens och mänsklighetens oerhört långa utveckling, där tex dinosaurierna vandrat på jorden i 140 milj. år, i motsats till människans tidigare så lilla världsbild som bara sträckte sig ett fåtal tusen år bakåt. Detta för att åskådliggöra hoppets karaktär av uthållighet. Han fördömde också tänkesättet att Gud bara kommer att frälsa en del av mänskligheten som egoistiskt och begränsande av Guds allmakt.

I baptistkyrkan, under denna tillställning kallad dialogrummet, var två mus-

limer, två judar och två kristna på plats. Dessa skulle under en till två timmar föra en dialog med varandra om det i deras religion som enade dem, lära sig av varandra och dela varandras erfarenheter.

Den i Svenska kyrkan aktiva samtalsledaren poängterade att var och en skulle representera sig själv och inte förestå hela den religion de tillhörde. Vid presentationen inledde muslimen med det som var det viktigaste för honom: den fem gånger dagliga bönen och att Gud är en.

En av judarna fortsatte med att tala om judendomen som ett kulturarv och generationsvandrande traditioner som en identitetsskapande livsstil för sitt folk.

För den kristne var det viktigast att ha en kärleksfull Gud som går att be till.

Dialogen fortlöpte ganska innehållslöst, men plötsligt spetsade det till sig en aning. En av judarna benämnde sin religion som en icke missionerande religion till skillnad från islam och kristendom. Den aktiva muslimske konvertiten kontrade med att islam aldrig förespråkar en mission för sådana som redan har och utövar en tro. De kristna, en ortodox och en metodist, svarade med tystnad.

När tillfälle erbjöds för frågor, tog en äldre förnäm dam tillfället. Hon ville så gärna få möjlighet att be tillsammans med muslimer, och fick ett för henne tillfredsställande svar.

Reflektioner kring L99 - Paulus Eliasson, 17 år

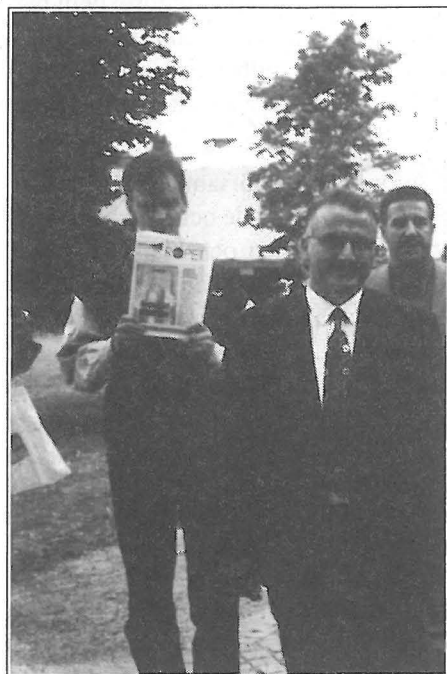
Guds Ord till Laodicea, 1900 år senare

Laodicea har i överflöd, Gud ska vara stolt över dem. De har åstadkommit så mycket, att Gud är skyldig att välsigna dem. De har minsann inget behov av varken förmaning eller tillrättavisan, och att komma med profetior där, det är helt överflödigt - vi är rika, och behöver inte.

Filadelfia, de kunde behöva förmaning. En liten församling, som är helt intoleranta i sin skrifttolkning, de ska envetet hålla fast vid de gamlas undervisning. Men så var de ju fattiga också.

Förstår de inte att massorna inte kan nås när man är så inbunden? Nåja, det är ju bara de kvar.

Hör Herrens rop till Laodicea: Jag känner dina gärningar. Jag vet var du är. Jag är det sanna vittnet. Du är ljum. Det är inte en dom, det är inte intolerant, det är inte en sanning som kan förbises på grund av budbäraren. Det är en konklusion. Jag ska utspy dig ur min mun. Jag står utanför och klappar. Om någon hör min röst och öppnar dörren så ska jag komma in och hålla måltid med honom

Paulus med tidningen MidnattsRopet.

Innan dialogen avslutades ställde samtalsledaren en öppen fråga vilken löd: Tror ni att vi om tio år kommer kunna ha ett ekumeniskt möte där alla religioner finns representerade tillsammans? Hon föreslog att det skulle förläggas i Tranås, som hon kom ifrån, med det följaktliga namnet T09.

Till skillnad från katolska kyrkan var pingstkyrkan en plats där fler än pingstvännen fick tillträde till talarstolen. Där hittade man den katolske ärkebiskopen Arborelius själv, inte som åskådare, men väl framme på plattformen, undervisande pingstvännen och andra vänner om dopet. Vid ett annat tillfälle var Prästen Martin Lönnebo där, han som har ett buddisttempel vid sommarstugan och som i tidningsintervju avskaffat helvetet och menat att djävulen till slut också blir frälst.

Alla sammankomster följde ett noga och väl förberett program, där liturgisk bön och sång spelade en viktig roll för att skapa en fin religiös stämning. Detta visade sig inte minst på själva höjdpunkten av mötet, då representanter från hela Sveriges kristenhet skulle ha gemensam nattvardsgudstjänst under St. Johannes evangelium.

Under ledning av den syrisk-ortodoxa ärkebiskopen bad alla församlade för sina avlidna förfäder. Men när själva nattvardsfirandet skulle äga rum gick det

Forts sid 25

Reflektioner kring L99 - Tomàs Eliasson, 15 år

Kristendom i koma

Varför räcker det inte med enkla fakta? Att läsa Bibeln verkar inte vara tillräckligt för att dagens kristna ska bli överbevisade. Det fick jag uppleva på L 99. Trots att vi kom med ett budskap om vad Bibeln säger, och vad väckelsepionjärerna har sagt så brydde sig ingen. Det verkade som om konferensdeltagarna blivit drogade, eller hamnat i koma.

Vad är det som har gjort att de har hamnat i det tillståndet? Jo, bibeln har förlorat sin auktoritet, och gäller inte längre som Guds Ord. "Den skrevs ju för 2000 år sedan, och vi ska ju se framåt".

En man kom fram till mig och förklarade att det viktigaste var ju att man hade kärlek till varandra. Jaha, men är det inte kärleksfullt att fömana? Bibeln säger: "Förmana varandra så länge det heter idag." och "Kärleken har sin glädje i sanningen". En annan man sa att vi inte skulle störa, för de hade det ju så fint här, sin gemenskap, de sitter här i... de är i...

Då han tvekade på sista ordet så kunde jag inte motstå frestelsen att fylla i "...i koma!" Det kanske inte var snällt, men sant.

Tomas "förmäna", och lyssnar till en äldre man.

Vem har då drogat dem? K.G. Hammar? Martin Lönnebo?

Martin Lönnebo hade ett möte där han talade om att doppa tårna i vattnet och känna svalkan. Årligt talat så orkade jag inte lyssna på honom - vad är detta om inte att droga ner folk i fina ord och religiöst babbel.

Om allt detta som vi gjort, alla trakatter som blivit utdelade och allt som blivit sagt, kan väcka upp någon från dvala-tillståndet - då är det värt det. ■

och han med mig.

Jag kom ner en dag för sent till L99, helt klart - jag fick bara uppleva "after-dyningarna" på det som varit dagen innan. Men det gav också tid till att mer reflektera över de kommentarer som jag fick.

Jag tecknade ovan en bild från Mindre Asiens församlingar. Jag använde medvetet presens istället för imperfekt, det är nämligen inte bara ett historiskt brev som Johannes skrev på ön Patmos - det är en uppenbarelse över ändetidens församlingar. Speciellt Sardes, Filadelfia och Laodicea talar profetiskt till vår tids församlingar.

Det är tragiskt med den dåliga bibelkunskap som idag finns bland den svenska kristenheten. Jag påpekade för en man att de betedde sig som Laodicea. "Jaha,

och?" blev hans svar. En annan frågade inne i kyrksalen varför vi gjorde som vi gjorde, och jag påpekade att Jesus också stod utanför Laodicea. "Då tycker jag att du ska gå till honom" sa han och pekade på dörren. Jag tror att t.o.m. Laodicea skulle skämmas över ett sånt uttalande. "Du kan ställa dig där utanför, tillsammans med din Jesus, för här finns det ingen plats för någon av er." Nej, uppenbart, vilket samma man sen förklarade, då han sade att vi behöver, till skillnad från den tidiga församlingen, ingen förmaning.

Man känner sig i sanning som Lot, då man ser denna mish-mash av religiösa företrädare sprida sina väl valda floskler över den liturgerande församlingen. "Lot led i sin rättfärdiga själ." Då katolska präster, ortodoxa ärkebiskopen med an-

hang, pingstpastorn osv. kommer gående i procession runt domkyrkan i Linköping, då måste jag instämma med Charles Spurgeon: "Det får en kristens blod att koka när han ser slikt prål..."

Hur är det då? Måste inte partier finnas ibland eder för att det ska uppenbaras vilka som håller provet? Jo, men för att komma i den ställningen att byggnadsverket kan provas i gemenskapen så måste grunden läggas. En annan grund kan ingen lägga än den som är lagd, men frågan är om jag kan ha gemenskap och "utvecklas" tillsammans med dem som inte lagt samma grund. Vad är grunden? Jo, synen på omvändelsen, Gud, dopet, handpåläggning, uppståndelsen och domen (Hebr. 6:1-2). Sen kan vi bygga vidare med förkunnelse om rättfärdighet. Detta behövs som grund för att Andens

Forts sid 25

Protestanter på L99

TEXT:
STINA

FRIDOLFSSON

Det stora kyrkomötet i Linköping bjöd på många aktiviteter. Men det samlade intrycket som presenterats i media var en saknad av riktigt engagemang. Nya Wermlandstidningen konstaterade att medelåldern bland deltagarna var hög, och det ungdomliga inslaget man mötte, var från en grupp från Maranata, som delade ut flygblad om att Babylon skulle krossas. Detta provocativa faktum nämndes naturligtvis inte i någon av de religiösa tidningarna. Alla vet väl vad som får sägas och tyckas och även vad som inte ska uttalas i dessa ekumenikens tider. Strömlinjeformat, mjukt, vänligt och enhetligt ska det vara...

En av de oppositionella aktivisterna var **Roger Lindroos**. Han är engagerad i Maranataförsamlingen i Stockholm, ivrig evangelist (se reportage sid. 2-3 i detta nummer av MR!), arbetar på hotell Pilgrimshems reception, hjälper till med reparationsarbeten, aktiv i musikproduktionen och även skolundervisningen. Kort sagt: mångsysslare i Guds tjänst. På frågan om varför han åkte till L99, svarar han:

-Jag ville ta reda på litet av vad kyrkomötet stod för, speciellt med tanke på att pingströrelsen för första gången stod som medarrangör i en sån här tillställning. Några av de mest betydande och framstående predikanterna i pingströrelsen medverkade där. Och så ville jag förmedla ett annat budskap än det som bjöds där.

Upplägget av mötet var mycket inspirerat av det stora, internationella mötet i Graz, där vi var för ett par år sedan. Massor av olika seminarier och "rum". Så upptäckta handböcker till gudstjänsterna, osv.

-Det är skrämmande att märka hur okunniga människor är. Många tror inte att Babylon är en religiös företeelse. Man läser i Bibeln med avsikt att få fram något stämningsfullt och fint som ska passa ens egna idéer och intressen.

-Det var också skrämmande att möta pingstpastorerna. Några av landets största pingstförsamlingar, Stockholm, Linköping och Göteborg, var representerade genom sina föreståndare. När man ställde "gräsrotsfrågor" till dem, kunde de inte svara. Till exempel Jack Tommy

Ardenfors uttryckte i samtal att han egentligen var skeptisk till kyrkomötet, men menade att han i alla fall ansåg sig nödgad att vara med.

-Sten-Gunnar Hedin hade sina föraktfulla kommentarer om oss, och tyckte att vi inte skulle "sitta borta på Bällsta och tjura". Vad han nu kunde mena med det....

Folke Jacobsson förs högljutt protesterande ut ur Pingstkyrkan.

När biskop emeritus Martin Lönnebo talade under en samling i pingstkyrkan, blev det en avslöjande konfrontation. Roger var där, och berättar:

-Lönnebo satt hopkurad på ett trappsteg upp till plattformen och försökte lära dem som lyssnade hur de skulle använda "frälsarkransen" (rosenkrans à la Lönnebo), "övning i andlig mognad", som han helt förmälet kallade den. Han tog kula för kula, och mellan sina små putslystiga kommentarer gav han anvisningar hur man skulle meditera över var

och en. Så varvade man med körer i gregoriansk, entonig taizé-sångstil.

Roger hade en liten bandspelare med, så det blev väl dokumenterat vad som sades och vad som hände. Och därför kan MR ordagrant återge vad som uttalades vid meningsutbytet som uppstod.

Martin Lönnebo talade litet mystiskt och metafysiskt över varje kula. Han började med något som han kallade sin trosbekännelse: "Du är gränslös, du är nära, du är ljus och jag är din"...

När han så småningom kom att nämna dopet, dånade plötsligt genom salen:

- VILKET DOP? Det var Folke Jacobsson som inte orkade tåla längre.

Roger berättar:

- Det var väldigt avslöjande när denna konfrontation kom. Hela tillställningen kom av sig. Lönnebo tog upp en kör för att hämta sig, men sedan fortsatte protesterna. **Thommy Jacobsson** frågade varför han inte citerade ett enda bibelord, utan bara talade på ett sätt som skulle kunna platsa bland buddister.

-För övrigt är det ju väldigt förmälet att sitta här och träna pingstfolket i att använda rosenkransen. Du lär folk bedja till radband, och ingen säger något, drämde Thommy till. Det blev väldigt oroligt i salen. Åter tog man upp en kör för att få tyst på protesterna.

Folke återtog med att med sin väldiga stämma protestera mot att en odöpt präst ska undervisa i en pingstkyrka.

-Bär ut den där prästen! Det är ju en narr! Hastigt och förskrämt tog man upp

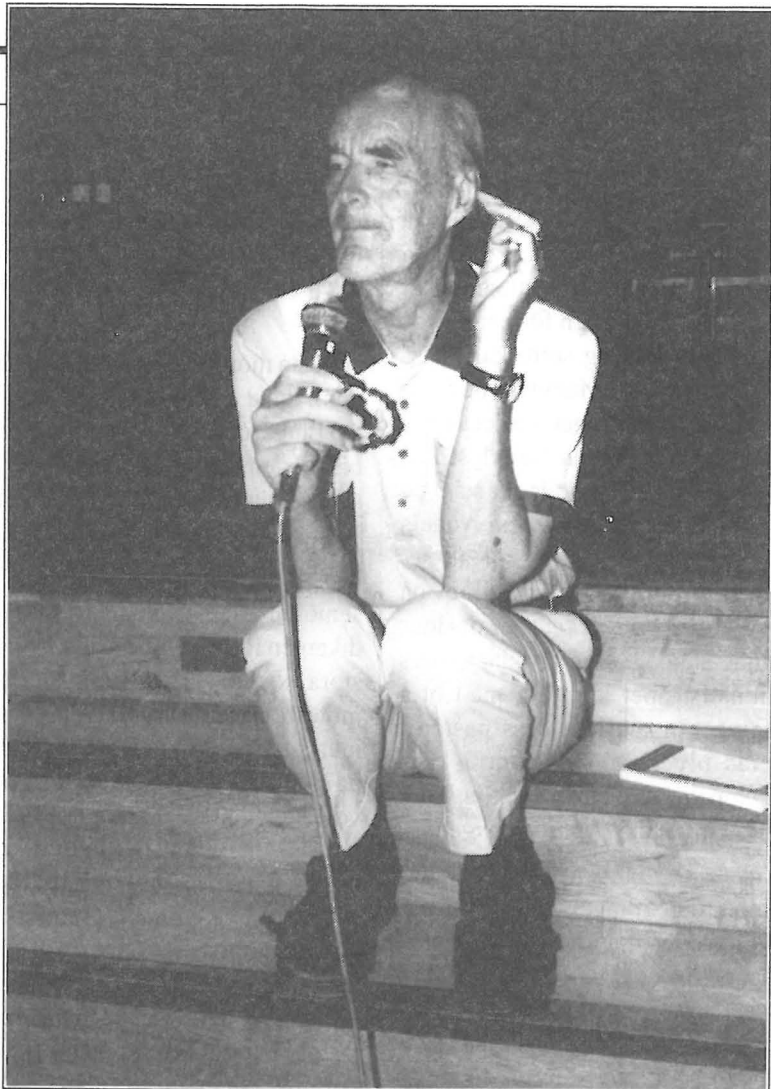

Foto: Tommy Jacobsson

Biskop emeritus Martin Lönnebo undervisar i Pingstkyrkan om hur man använder radbandet, "Frälsarkransen", sittande på estradtrappan.

ännu en kör, medan ett par vaktmästare bar ut tordönspredikanten, som ropade till Lönnebo att ta av sig narkåpan, och manade församlingen att lyfta ut lögnprästen.

- Jag följde med ut och spelade in hela vägen. Ute i hallen blev det en väldig diskussion med vaktmästarna om dopet och ekumeniken.

- Det är första gången jag varit med om att någon försökt driva ut demoner ur mig, förklarar Roger litet fundersamt och finurligt. När de som samtalade med oss ute i hallen inte längre hade argument, förklarade en av dem att han tyvärr såg djävulens tecken över oss. Han höjde handen, gick mot oss och försökte driva ut demonen i Jesu namn.

- Det här är ju patetiskt, sa jag, och gick in för att hämta min väska som stod kvar i möteslokalen. Lönnebo höll just på med en kula i sin frälsarkrans som han förklarade var bra att meditera över på kvällen när man skulle sova.

- Här sitter ju hela församlingen och sover! Det är klart att folk somnar till sånt här, ropade jag innan jag gick ut. Det var en befrielse att få uttrycka protest över vad som förehades.

Anders Ekstedt, som förestår Linköpings pingstförsamling där både den katolske biskopen Anders Arborelius och biskop emeritus Martin Lönnebo utvecklade sina tvivelaktiga lärosystem, blev tillfrågad om han visste vad dom talade om i hans kyrka när han så småningom kom släntrande. Han svarade lättvindigt:

-Är vi med i ett kristet riksmöte så öppnar vi ju för vad som ingår i mötet!

Han hade också ett råd till maranatagruppen:

-Ni måste lära er inom Maranata någon gång att ni står och stampar, går bakåt och går bakåt och går bakåt - var med på offensiven istället!

Offensiven?

Poängteras bör att det kom ett par tros-

syskon från pingstförsamlingen och tackade Folke för att han genom sin ljudliga protest lyft hela församlingen.

Folke Jacobsson, känd från många protestaktioner som företagits och ledande äldstebroder i Maranataförsamlingen i Stockholm, blev av MR tillfrågad om varför han så högljutt protesterat att han blev utkastad. Han svarade eftertänksamt:

-Jag har en liten protestant i mig. Jag måste försvara Guds Ord; det fundamentala i Bibeln.

Vad gjorde det djupaste intrycket på dig under dagarna i Linköping?

- Det som chockerade mest var Peter Halldorfs uttalanden om hur han ställer upp för katolicismen. Jag deltog i två seminarier där han medverkade. I ett av dem ställde han ett antal frågor till en dominikansyster och en katolsk biskop. Alla hans frågor var till ursprung och karaktär katolska, och lyfte fram katolska idéer som något fint och eftersträvänt.

Det är obegripligt att en pingstprikant med sådan bakgrund; teologiskt och läromässigt helt skild från katolska kyrkan, kan ställa upp och ge respons för katolicismen. Halldorf lyfte fram ett par munkar från 900-talet som föredömen. Han rekommenderar, ja, rent av propagerar för munkväsende och att gå i kloster.

Biblskt omvändelsekrav, dop i vatten och andedop har han spolat. Inte ett ord om pånyttfödelse och dop till Kristus fick man höra på de två seminarier jag deltog i. Ändå representerar Peter Halldorf pingstförsamlingen i Linköping. Han talade om att uppleva Gud i tystnaden. Han gör reklam för att gå i kloster. Indirekt: ni behöver komma till Bjärka Saby för att få lugn och ro. Man får en känsla av att det här är business!

Vad är dessa ekumenier eniga om? Inte dopet, inte rättfärdiggörelse genom tron eller nådegåvorna. De är inte eniga om något utifrån vad Ordet säger. Hela ekumeniken är en bluff och ett spel för gallerierna!

Ja, protestanten Folke Jacobsson har verkligen synpunkter och frågor som tål att prövas! ■

"EN HEL DEL"... Forts fr sid 19

telefonnummer och adress till Olsson och hans personliga hemsida på internet.

På vägen in lade vi märke till att det stod en monter utanför kyrksalen med en massa CD:n som hette *Skrik*, och nu förstod vi varför! Detta är en nattvardsgudstjänst där du får syndernas förlåtelse (avlösning) av pastorn, och som du avslutar med att köpa en CD för 150:- så du kan fortsätta att mäsas när du kommer hem. En sofistikerad form av *modern avlatshandel i frikyrkotappning!*

Arne Imsens ord ringer i mitt huvud, **-Den som gör sig rik på evangelium är en bedragare!**

Vi har fått mer än nog och lämnar snabbt salen medan nattvardsbordet dukas. De församlade står nu upp, stämmer i och vickar på höfterna i en ny kläm-käck refräng till Olssons frejdiga ackompanjemang. *-Vi är här för att dela ett bröd, a-ha, a-ha.*

Det stod visst något i den gamla Boken om att nalkas Herrens bord på ett ovärdigt sätt. Detta är värre än så. Detta är inte Herrens bord.

Eftertänksamt styr vi våra steg mot Pingstkyrkan, eller Sionförsamlingen som den också heter, dit de flesta av våra vänner gick denna kväll, och dit vi så många gånger tidigare haft anledning att gå med ett varningens och förmaningens ord. Denna församling som, kan tyckas, så "drabbats" av Maranata-budskapet. Vem minns inte Dagenjubiléet 1995 då vi var där med boken *Bannlyst Frihet*, då Arne Imsen inbjöds på stående fot att predika av föreståndaren Anders Ekstedt, inför lokalpressen, för att senare nekas av densamme. Arne skrev då foldern *En fars i tre akter* som delades ut följande söndag. Nya artiklar skrevs och MidnattsRopet kom att, med bl a denna pingstförsamling, dess pastorer och deras biverksamhet som åskådningsexempel, visa på en utveckling som accelererar allt mera: *Katoliceringen!*

Så skulle vi då slutligen denna kväll finna att inom den "tungomålstalande traditionen" sköljer man ner första dagen av L 99 med *Bryggmöte*. Med *"Sol, sommar, segel och sång"*, som det hette i programmet, och med Elidas besättning på estraden samt med lite predikan av Jack-Tommy Ardenfors skulle man nu släta ut eventuella ojämnheter på sin egen

lilla "stuvbit" av det ekumeniska lapp-täcket. Det kunde ju ha blivit för mycket av kyrkopolitik, liturgier, korstecken, munkkåpor, vigvatten, krucifix, radband eller annan svårsmält rekvisita under dagen.

Nästa morgon ser vi Ardenfors tillsammans med sina vänner; lutherska prästen Linge, ortodoxa lekmannen Hirsh och biskop emeritus Lönnebo i bästa lov-sångsanda på plattformen i tältet...

För säkerhets skull har man på fredagskvällen samlat ihop sig till väckelsemöte i tältet. Med hjälp av kändispredikanten Runar Sögaard har man fyllt det stora Nyhemstältet. Efter att ha tröttat mötesbesökarna med oändliga solonummer som passiviserar de samlade, denna gång av Mörlid, Sandvall och PK-voice, gör predikanten sitt yttersta för att väcka liv i det stela kyrkfolket. Hans krumbukter mellan ömsomt ältande om att "vi är alla ett" och ömsomt skäll på Mona Sahlin och Birgitta Dahl i fråga om "ecce-homo", gjorde bara åhörarna förvirrade. Mötet blev istället ännu ett bevis på bräckligheten i detta ekumeniska korthus, där man serverar en ljummen obiblisk soppa som huvudrätt. Levande kristendom låter sig inte bevakas i denna miljö.

Den salvelsefulla predikanttonen, på den ena eller andra stället, förmådde dock inte få bort en bismak av medveten eller möjligen omedveten manipulation och styrning åt ett visst håll.

Men *vad*, *var* och *vem* är det egentligen som bestämmer utvecklingen för Sveriges kristna, nu när "kyrkofamiljerna" skiljts åt och man kommer hem och finner att kyrkbänkarna fortfarande står lika tomma?

Är det i Linköping, Vadstena, Uppsala, Stockholm eller i Göteborg?

Är det vid kassakistan i Sveriges Kristna Råd eller möjligen i den lokala församlingen?

Är det Lind, Hammar, och Lönnebo? Arborelius och Kenney? Benyamin och Demir? Hambre, Hedin, och Ardenfors? Eller någon annan ombudsman? Och vems mandat har dom i så fall?

L 99 blev ännu en illavarslande märk, tydligare än vi kunde ana. ■

Enheten tog sig uttryck på förunderliga vis. Fr. v. Jack-Tommy Ardenfors, Sverker Linge, Satu Hirsch och Martin Lönnebo i gemensamma övningar.

EN HEL DEL... *Forts fr sid 21*

ortodoxa följet bort från de övriga för att hålla sin egen nattvard, vilken för deras del representerade Lammets bröllopsmåltid, där prästen blev brudgummen och de församlade bruden. Deras Jesus skulle sedan konkret tuggas och sväljas efter att han genom prästens trollformler transsubstantierats till oblat och vin.

Är då den ekumeniska rörelsens strävanden berättigade och vad står till grund för denna högt prisade rörelse? Är den byggd på apostlarnas och profeternas grundval? Har de urkristna idealen satt sin prägel på denna rörelse?

Jag måste tyvärr konstatera att så inte är fallet. Läser man bibeln, som är det fundament på vilken den enda frälsande tron måste byggas, finner vi något helt annat än vad den ekumeniska rörelsen propagerar för, representerar och är.

Guds Ord har satts i andra hand och det kompromissas med detta fundament för att på det sättet undanröja hinder för rörelsens framfart. Men ska vi tro på vad

Bibeln säger, förstår vi att det inte finns någon enhet utanför Guds Ord. För vad hjälper det mig om jag åstadkommer en enhet med all världens religiösa stormän och ledare, om jag inte är ett med Jesus, som själv är Ordet? Där läser vi klart och tydligt att denna världsordning går mot sin upplösning, att det rike vi som pånyttfödda kristna tillhör inte är av den här världen, att Guds församlings mål och verksamhet sträcker sig bortom tidens och världens gränser.

Den slutsats jag drar av detta är att den illa sedda insats jag fick nåden att vara med i, helt och hållet var berättigad. De traktater, tidningar och böcker vi fick dela ut, hoppas jag och tror kom att bli en väckelsesignal till dem, som ännu menar sig ha anknytning till Guds fria väckelsefolk.

Att föreståndaren för Sveriges största pingstkyrka deltog och officierade i denna nattvard, där bön för döda ingick i programmet och att ledare av det andedöpta folket över huvud taget var med som medarrangörer för denna bibelfrånvända konstellation är ett allvarligt teck-

en på att ett avfall från den sanna grunden är långt gånget.

Att likt K G Hammar försöka få människor att känna sig trygga i det fördärv som är deras verklighet och på det sättet få behålla skattebetalarna och deras skatt går inte ihop med sann kristendom.

Församlingens uppgift är fortfarande att presentera det enkla radikala omvändelse- och frälsningsbudskapet till en mänsklighet på väg mot evig förtappelse - evig skilsmässa från Gud, som skapat människan till sin egen avbild. Att rycka människor ur dödens käftar och förmedla en frälsning, som ger ett hopp både för tiden och evigheten, för Jesus kommer snart för att hämta en i Anden och Ordet enad brudeskara.

Då först ska vi fira Lammets bröllopsmåltid; utan maskeradpräster som surrogat, men tillsammans med Jesus vår Frälsare och Herre.

Vill du vara med då? Lyd då Bibelns uppmaning att fly ut till Jesus utanför det ekumeniska träsket. *Utanför lägret med Jesus!* ■

GUDS ORD... *Forts fr sid 21*

enhet ska kunna hållas genom fridens band (Ef. 4:3-6)

Hur kan vi ha enhet? Är enhet att vara tillsammans? Är enhet att blanda liturgi med väckelsemöte? "Enheten i tron" talar Paulus om. Den gudomliga församlingsgemenskapen kräver enighet i tron. Hur uppnår vi den? Genom att i kärlek hålla fast vid sanningen och växa upp till honom som är huvudet, nämligen Kristus.

Men den logiska konsekvensen av gudsordet är inte intressant att lyssna till längre. "Jag råder dig att av mig köpa ... salva att smörja dina ögon med, så att du kan se." (Upp 3:18)

Människor vandrar i blindo. Som min bror Tomas sa till en man som inte ville att vi skulle störa de fina människorna, de har det så fint, de har sin gemenskap, de är i...

- Koma! De är i koma! Utbrast Tomas, och mannen blev helt förskräckt. Men nog är det sant. Mantra som "Ni är dömande" "Ni är ändå inte så många"

"Det är synd om er" får bekräfta att vi måste ha fel, medan man vandrar vidare mot det fördärv som onekligen blir änden då man vandrar såsom fiende till Kristi kors.

Jag är inte satt att döma, inte heller att tala falska kärleksord. Jag är satt till att tala sanning. "På din mur, o Israel har jag satt väktare, varken dag eller natt må de ge sig någon ro." "Ställ dig i vägska-len och säg till människorna: här är vägen, vandra på den." Den ringa kraften är inte ett bevis mot budskapet, utan för. "Ty din kraft är ringa och du har hållit fast vid mitt ord och icke förnekat mitt namn."

Gud känner dina gärningar, han som är det trovärdiga och sannfärdiga vittnet, han ser var du står. Och han har givit löftet: "Den som segrar skall få sita hos min Fader på hans tron." Han har också givit varningen: "Tänk då varifrån du har fallit, och omvänd dig ... Annars, om du icke omvänder dig skall jag komma över dig och flytta din ljusstake från dess plats." Och han har också instruktionen: "Den som har öron må höra vad Anden säger till församlingarna."

Till sist en situation som får tala för sig själv: Två äldre damer skulle tala om för den allt för ivrige aktivisten att det alls inte passade sig att hålla upp MidnattsROPET under det att folk tog kort överallt (drottningen var nämligen i faggorna) - risken fanns ju att jag skulle bli förevigad i någons fotoarkiv.

-Lägg av med det där! Du kan ju komma med på kort!

-Ja, och för övrigt ska ni ju inte vara här! Ni får ju inte dela ut de där tidningarna här, har ni inte hört det?

-Nu har vi faktiskt yttrande-, tryck- och religionsfrihet i det här landet. Trots att somliga verkar vilja motsätta sig det.

Jag frågar mig, mot grund av många liknande påståenden från vakter och ansvariga på L99: Vilket idealsamhälle bygger dessa människor upp för sig? Du kan vara säker på att där finns inget utrymme för obekväma åsikter utanför etablissemanget. Det är dags att slå vakt om våra rättigheter att vara utanför, konventikelplakatet är på väg tillbaka i en annan form. "Natten kommer då ingen kan verka." ■

DET TREDJE...

Forts fr sid 11

Bibeln undervisar om ett allmänt prästadöme, där var och en får någon nådegåva för att betjäna varandra till uppbyggandet av församlingen. När Gud giver åt församlingen somliga till apostlar, andra till profeter, herdar och lärare, då har han som mål att göra de heliga skickliga för tjänsten, för uppgiften. Det är inte någon som kan fungera i stället för, så att församlingen sitter och lyssnar på pastorn som levererar ett riktigt hurtfriskt budskap och applåderar honom och säger: Det var bra det här, du kan få stanna länge hos oss!

Det finns något av den första kilen redan på den här punkten. Det utvecklas en kristendom som är totalt irrelevant, därför att den har inga konkreta svar att ge till människor som rör sig på jorden. Vi måste få en kristendom och en församlingssamfund som inte bara debatterar abstrakta saker någonstans långt borta i ett avlägset fjärran, utan som har konkreta svar att ge.

Det handlar om hur vi skall leva och förverkliga evangelium. Praktiskt, gripbart, i den här tiden! Gud har instrument, han har sin församling. Den lever ut Jesus i tiden, och uttrycker hans bild bland människornas barn.

Det blev en förflyttning av den andliga tyngdpunkten. Filippus och Stefanus och några andra människor som blev utsedda att göra tjänst vid borden.

Stefanus tal är det längsta tal som finns i NT, om vi ser bort ifrån Jesu bergspredikan, och den definitivt längsta predikan som finns bevarad i bibeln. Det är den mest betydelsefulla predikan som någon människa någonsin har hållit. Varför? Därför att den var som en kirurgisk operation och skar den kristna rörelsen fri ifrån judendomens likkläder! Så förhindrades den radikalt ifrån att bli en inomjudisk sekt, och blev vad Jesus hade tänkt.

Genom Ordet löste man förbanden, frigjordes att gå tillsammans med sin uppdragsgivare.

I Apg. 7 läser vi från v. 49:

"Himmelen är min tron, och jorden är min fotapall; vad för ett hus skullen I då kunna bygga åt mig, säger Herren, och vad för en plats skulle tjäna mig till vilostad? Min hand har ju gjort allt detta. I hårdnackade, med oomskurna hjärtan och

öron, I stå alltid emot den helige Ande, I likaväl som edra fäder. Vilken av profeterna hava icke edra fäder förföljt?

De hava ju dräpt dem som förkunnade, att den Rättfärdige skulle komma, han som I själva nu haven förrätt och dräpt. I som fingen lagen eder given genom änglars försorg, men icke haven hållit den."

När de hörde detta, blevo de mycket förbittrade i sina hjärtan och beto sina tänder samman mot honom. Men han, full av helig Ande, skådade upp mot himmelen och fick se Guds härlighet och såg Jesus stå på Guds högra sida. Och han sade: "Jag ser himmelen öppen och Människosonen stå på Guds högra sida."

Då skriade de med hög röst och höllo för sina öron och stormade alla på en gång emot honom och förde honom ut ur staden och stenade honom.

***-Och genom Ordet
skar Han försam-
lingen loss ifrån
den judiska
traditionen.***

Gud bor inte i hus som är gjorda av händer. Det här var en kirurgisk operation. Och genom Ordet skar han församlingen loss ifrån den judiska traditionen. Han bröt honom loss, och lät honom gå. I åttonde kapitlet heter det:

Samma dag utbröt en svår förföljelse, mot församlingen i Jerusalem, och alla utom apostlarna, blevo kringspidda...

Jag har ofta ställt mig den här frågan: -varför blev alla utom apostlarna kringspidda? Vi får väl tro att det finns en

Andens ledning i allt som sker, så att man inte ställde till något trassel nu i inledningsskedet. Men man kan ju undra vad som var själva motivet för förföljarna att låta apostlarna stanna kvar, medan man förföljde de övriga? Och de blev kringspidda över Judéens och Samariens landsbygd. Vers fyra:

"Men de som hade blivit kringspidda gingo omkring och förkunnade evangelii ord."

Där möter vi Filippus och väckelsen i Samarien, och så rullade det på...

Det är som om livshjulen ifrån Hesekiels profetia började rulla. Anden har fått fart på hjulen som nu rullar fram över hela det romerska riket i en fyrfaldig dimension. Jag såg bland keruberna, heder det, en som hade såsom ett lejons ansikte. Vad är det för något? Det är konungen i Matteus evangelium. Jag såg en som hade tjurens ansikte. Det är tjänaaren i Markus evangelium. Jag såg en som hade ett ansikte såsom en örn, han som lyfter oss upp på de stora vyerna. Det är Johannes evangelium.

Jag såg en som hade ett människoansikte – det är Människosonen i Lukas evangelium. Så rullar evangelium fram över hela det romerska riket. Och där hjulen rullade där var Anden, säger Skriften. Vi behöver vara med om att dessa Andens hjul får rulla in i församlingen.

De som blev kringspidda genom förföljelsen kom ända till Fenicien och Cypern och Antiokia, ända upp till Syrien. De flesta förkunnade inte evangelium för andra än för judar, men det fanns ibland dem några män som även predikade för greker.

Det finns fortfarande ibland oss visionärer som vågar gå ett steg längre. Dessa människor som vågar gå ett steg extra i sin tro. Mose kom en dag lite längre bort och mötte Gud vid berget Horeb.

Tack gode Gud för dessa visionärer, som vågar gå ännu ett steg för att se vad Gud kan göra! Man talade Ordet till grekerna..." Är det möjligen någonting av vad Jesus sa den där dagen, då Filippus, hans apostel, kom och sa till honom: Jesus, det finns några greker som gärna vill se dig.

Då utbrast Jesus: Den tid kommer då Fadern skall bli förhårligad! Det fanns även några greker som ville se Jesus... Nu hade Andens hjul börjat snurra i församlingen. Någonting hände:

Dock funnos bland dem några män från Cypern och Cyrene, som när de kommo till Antiokia, också talade till grekerna och för dem förkunnade evangelium om Herren Jesus.

Här möter vi församlingen. Inte som en inomjudisk sekt, utan i Syrien, bland greker, alltså hedningar, för vilka några män vågade gå lite längre, och även för dem förkunna evangelium om Herren Jesus. Mycket av det vi möter i församlingen i Antiokia är sådant jag behöver för min tjänst och min framtid med Herren Jesus.

Jag har predikat i trettio år, och likväl upplever jag mig som en nybörjare. När jag möter de här texterna längtar jag efter att få komma in i det här – urkristet, apostoliskt församlingsliv upprättat i ändens tid.

Kanske behöver man Ordets kirurgiska ingrepp för att frigöras från många av traditionens band och bli redo att följa Lammet vart det går. Barnabas hette Josef, men kallades för Barnabas, förmaningens son. Han hade en särskild tjänst i den här församlingen. Han kom uppifrån Jerusalem och representerade det traditionella i Jerusalem, men Skriften säger:

"Det var en god man, full av helig Ande." Hans godhet visade sig påtagligt. Han blev glad när han såg att den helige Ande verkade i Antiokia. Denna himmelska glädje över att Gud går fram! Och när han upplevde denna oerhörda glädje kände han omedelbart att det här måste även Saulus få del av. Han åkte därifrån till Tarsus, letade rätt på Saulus och sa: Nu måste du följa med mig Paulus, det händer någonting i Antiokia. Så åkte de dit. Och, vi läser i vers 23:

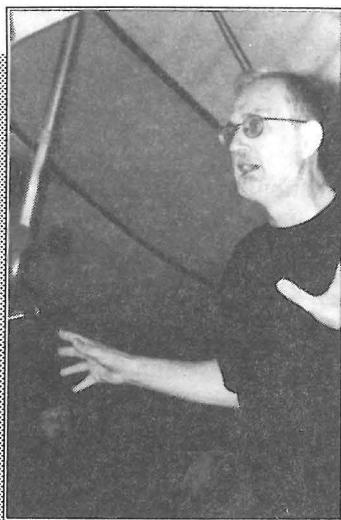
"Och förmanade dem alla att med hjärtats fasta föresats stadigt hålla sig till Herren".

Det är Ordet – håll fast vid Herren. Och så möter vi den praktiska tillämpningen av Ordet. Det heter i vers 26:

"Ett helt år hade de sedan sin umgängelse i församlingen."

En sak är att hålla fast vid Herren, men det här Ordet måste ju få en praktisk förankring. Vad vill det säga att hålla fast vid Herren? De hade nu sin dagliga umgängelse i, vad då? – *församlingen!* Till sammans med syskonen! Det är den praktiska tillämpningen av att hålla fast vid Herren. Gemenskapen med syskonen.

Var kan jag få uppleva korrigering? Uppbyggelse? Var kan jag slipas som en sten för att passa in i Guds byggnadsverk? *I församlingen!* Det är den praktiska tillämpningen av vad man förmanade dem – håll fast vid Herren! Det vill säga – sök dig till församlingen! Stanna kvar där, ha din dagliga umgängelse tillsammans med syskonen i församlingen! Det var vad man sade. Ett helt år hade de sedan sin umgängelse inom församlingen och undervisade ganska mycket folk. Där är upptakten. Låt oss nu studera den här gemenskapen. Det första som slår mig är –

***-Hade det varit i
vår tid, då hade vi
skrivit någon sorts
sympatiförklaring
till de nödställda.***

"Vid den tiden kommo några profeter från Jerusalem ner till Antiokia, och en av dem, vid namn Agabus, trädde upp och gav genom Andens ingivelse till känna, att en stor hungersnöd skulle komma över hela världen; den kom också på Claudius' tid."

Beviset på att det fanns tyngd i hans profetämbete var just detta - *den kom också!*

Hade det varit i vår tid, då hade vi skrivit någon sorts sympatiförklaring till de nödställda och sagt att vi har er i våra tankar och böner, eller så hade vi ordnat något debattforum för att diskutera saken - för att skjuta på den och sedan glömma den.

Men om församlingen i Antiokia heter det: "*Då bestämde lärjungarna att...*" Omedelbart, intuitivt handlade man.

Jag läste en intervju med doktor Althieser, som var en av grundarna för Gud är död-rörelsen. Frågan ställdes:

-Har du hjälpt många med din undervisning? Han svarade: Min uppgift är inte att hjälpa, jag är teolog. Han umgicks med någonting långt bortom människors verklighet. Herre, fräls oss, och för oss in i Ordet på ett sådant sätt att vi begriper att kristendomen är praktisk! Den är gripbar och den handlar, därför att det finns en inneboende kärlek till människan. Gläds med dem som är glada och gråt med dem som gråter.

När Jesus predikade i Nasarets synagoga påminde han om att det fanns många änkor i Israel på profeten Elisass tid, men ingen av dem blev hulpen, utom en främmande kvinna. Det var många spetälska i Israel, och ingen blev helad, utom den spetälske Naman från Syrien.

Vilket slag för traditionell religion då Jesus har omsorg om kvinnan, han har omsorg om den spetälske och han har omsorg om hedningen. Det är en religion som vänder upp och ner på allt traditionellt tänkande, ty Jesus är Människoson och han förstår behoven. Han är inte främmande för människans problem, han går in under dem och är med i kampen.

Läs i Jakobs brev. Hur är det när en fattig människa kommer in, och man säger åt honom – värm dig och kläd dig, men inte gör någonting för att hjälpa honom? Jakob säger att det är död tro! Den levande tron handlar, därför att den är kärlekens innersta väsen.

Vi längtar efter att få vara en handlande församling, som inte sysslar med någonting utanför och bortanför, utan som är realistisk, griper tag i människors vardag där de har behov för oss. Herre, fräls oss!

I den församling som fanns i Antiokia verkade nu såsom profeter och lärare... Profeter och lärare. Där möter vi den konservative och den radikale i förening. Det ena elementet är det konservativa, det som talar om historien, rötterna. Vi är inlänkade i en kedja som finns genom historien, vi tillhör ett folk som kan härledas i den heliga historien.

Men det fanns även ett element av framtidsvyer, en visionär framtidsyn. I församlingen hör båda de här underbara elementen hemma. Konservativ radikalism och radikal konservatism. Församlingen har sina rötter i historien, men sin blick riktad framåt mot det som skall komma.

Helt osökt tänker jag på när profetlärjungarna kom till Elia och ville utvidga området. Det är för trångt för oss, låt oss dra ut och fälla träden så att vi kan utvidga vårt område. De förstod i alla fall så mycket att även om den gamla profeten inte förmådde hjälpa till fysiskt, så behövde de hans visa råd. Och vi möter ett underbart samarbete mellan den åldrige profeten och den ungdomliga entusiasmen.

Man kommer inte så värst långt på ungdomlig entusiasm. Efter några år så har man gått sig trött. Yxjärnet föll i vattnet. Det behövdes en gammal profet för att få upp yxjärnet, för att få tillbaka skärpan. Men i den här kombinationen mellan ungdomlig entusiasm och ålderdomlig erfarenhet vidgas området och nu bröt man sig nytt land. Det är livshjulen som snurrar!

Vi behöver ungdomlig entusiasm och människor med nya idéer och tankar, men det räcker inte om vi inte har erfarenheten också. Plötsligt är skärpan borta och då står man där och hugger med bara skftet och ingenting blir gjort.

Vi behöver ungdomen, det är sant, men vi behöver sannerligen också mandom och ålderdom. Tillsammans fick man förverkliga ett visionärt mål – att utvidga området. Vad är det för någonting? Det är framstötter för erövring! Säg inte att du har blivit för gammal, broder och syster, Kaleb var åttiofem år gammal när han kom till Josua och sa: Ge mig bergsbygden, för jag har fortfarande mycket ouppklarat med dem som bor där!

En åttiofem år gammal yngling, som springer uppför berget därför att han har någonting ouppklarat med jättarna, Anaks barn. Vi behöver iver och viljan att erövra, men vi behöver också det konservativa elementet att bevara skärpan i förkunnelsen, så att vi inte står där med ett förlorat yxjärn och försöker fälla trädet. Det är omöjligt!

Må Herren hjälpa oss så att vi inte kväver de tankar och idéer som vi måste

föda fram, men också så att ivern inte får ta överhand så att vi förlorar skärpan, utan får denna andliga balans i församlingslivet så att vi kan vidga området och vinna seger.

Herre, tack för bröder och systrar som har varit med några år, som har skaffat sig erfarenheter och kunskap och som kan rätta till om något skulle gå på tok, men, Herre, låt oss inte heller bli en förgubbad församling som inte orkar ta nya tag.

Må vi släppa till krafterna som finns, och låta Herren hålla koll på oss genom Ordet. Vi behöver andlig skärpa och profetisk entusiasm för att gå vidare på trons väg. Bröder och systrar, om vi har kommit något litet framåt på vägen, så låt oss gå vidare i samma spår, men med utvidgade områden!

Det fanns profeter och lärare. Herrens kombination är helt underbar. Han vet vad vi behöver och sätter i församlingen somliga till herdar, lärare och profeter för att göra de heliga riktigt skickliga till tjänsten.

I Antiokias församling verkade nu såsom profeter och lärare Barnabas, Josef från Cyrene och Simeon, som kallades Niger, som helt enkelt betyder svart. Det latinska ordet vi använder, neger, har samma rot. Varför kallades Simeon för Niger? Helt uppenbart hade det med hudfärgen att göra.

Troligtvis kom han någonstans ifrån norra Afrika. Och där fanns Manaen, landsfurstens Herodes fosterbroder. Här beskrivs en miljö som vi förmodligen aldrig upplevt. Herodes fosterbroder var där och verkade tillsammans med den svarte, han som kallades för Niger. Evangelium kom till Europa för att en mörkhyad broder lade händerna på Paulus och Barnabas, och avskilde dem för tjänst. Herren är helt suverän!

En mörkhyad broder lägger händerna på Paulus och sänder honom ut. Vi möter dem i denna församling, denna totalt klasslösa gemenskap där det inte finns några barriärer, utan där alla är ett i Kristus Jesus. Guds församling är en klasslös gemenskap Kol. 3:9-11

”I haven ju avklätt eder den gamla människan med hennes gärningar och iklätt eder den nya, den som förnyas i sann kunskap och så bliver en avbild av honom som har skapat henne. Och därvid kommer det icke an på om någon är grek eller jude.”

Här spelar det ingen roll om någon är hedning eller har en judisk härstamning, Herren gjorde av de två en enda ny människa. Detta är det tredje folket, den levande Gudens församling. Här handlar det inte om grek eller jude, om omskuren eller oomskuren, om religionens riter, barbar eller skyt, det handlar inte om vår sociala eller kulturella ställning, träl eller fri – nej, Kristus är allt och i alla.

Detta är församlingen. Församlingen är Kristus. Han är allt och han är i alla. Den levande gudens församling. Gal. 3:26:

”Alla ären I Guds barn genom tron i Kristus Jesus. Ty I alla som har blivit döpta till Kristus haven iklätt eder Kristus.”

Det är viktigt att tron åtföljs av handling – de lät döpa sig.

Här är icke jude eller grek, här är icke träl eller fri, här är icke man eller kvinna, alla ären I ett i Kristus Jesus. Det finns en mönsterbild oss given, fri ifrån tradition, fri ifrån expertisens dominans, fri för människor att tjäna Jesus tillsammans i den levande gudens församling. Och man höllo sig där.

Håll fast vid syskongemenskapen och det du där kan få för ditt andliga liv!

Tack att det finns en mönsterbild oss given, som inte är tagen ut ur någon traditionell historia, utan har sin förankring i ditt eget levande ord, som är en lykta för vår fot, så att vi kan se var vägen går.

Vi behöver denna gemenskap, denna omsorg, detta liv med en fungerande levande gemenskap som inte hänger någonstans i lösa luften utan som uttrycker sig i de materiella tingen i tiden. I den levande Gudens församling fanns en varm gemenskap där man delade med sig allt eftersom någon behövde, där ingen räknade något som sitt.

Där egoismen, som är så livsfarlig, var bruten, och där denna ensamhet, som plågar människor, var upplöst, ty man hade gemenskap med varandra i den levande Gudens församling.

Herre, ge oss visioner, uppenbarelser, ge oss detta konservativa, traditionella på så sätt att vi har rötter, men ge oss samtidigt den profetiska framtidsvisionen så vi kan bryta ny mark.

Herre, vi längtar efter att gå vidare på trons väg! ■

KYRKOEKUMENIKEN...

Forts fr sid 5

existerar, antiekumeniska stämningarna och spänningarna, behöver inte längre teologiskt motiveras. Det som är skönt, framgångsrikt och nyttigt, är riktigt. Problemet ligger på ett annat plan och är möjligen semantiskt, ty det kan ha sina svårigheter att för kristna med exempelvis en fundamentalistisk tradition, översätta den reella verkligheten i trovärdiga termer, så att de blir erkända som andliga verkligheter i kontinuitet med urkristen väckelse- och bibeltro.

För de mer reserverade eller kritiska elementen, tarvas andra lösenformler. Med beundransvärd skicklighet, formuleras sådana paroller och fältrop. Det furstliga och klassiska uttalandet att först samlas omkring det som *enar* och lämna det som *åtskiljer*, är väl en sådan trollformel som paralyserar och befriar från analys och självprövning. *Historiskt och profetiskt är nämligen den ekumeniska rörelsen förankrad i det forntida Babel och ett framtida Babylon.*

Det är naturligtvis i allra högsta grad anstötligt och förargelseväckande att påstå att bildade och förtroendeingivande samfundsledare med olika officiell status inför allt

folket, medvetet skulle *vilja* eller ha något intresse av att *förfälska* verkligheten med sin professionalism och religiösa terminologi.

Förmodligen är det mesta av det de säger *deras* sanning, *näringslivets* sanning och *kyrkornas* sanning eller *det övriga samhällets* sanning, och de redovisar kanske mer uppriktigt och ärligt än andra maktbärande inom andra områden, sin sektor av det samhälle de använder och betjänar.

Samtidigt är det helt uppenbart att dessa representanter stundtals ganska ensidigt marknadsför sina gemensamma gruppintressen med den moderna reklamens manipulerande metoder. Sådana är nämligen spelreglerna för alla etablerade i samexistensen i det pluralistiska datasamhället.

Kyrkorna tävlar ingalunda på egna villkor eller har tilldelats plats på åskådarläktaren. Tvärtom! Kampen har hårdnat och kyrkorna måste rusta sig. Egentligen är ju ekumeniken mer ett resultat av konkurrensen om de ekonomiska resurserna än kampen för den tro som en gång för alla överlämnats åt de heliga. Skatte-, avdrags-, och bidragspolitiken är rätt utnyttjad effektiva instrument i ekumenikens tjänst, varför striden också måste utkämpas på *det* planet.

Ekumeniken återspeglas sålunda det övriga samhället, varför det ter sig ganska logiskt att påstå, att kyrkornas framtid inte på något avgörande och bestående sätt påverkas av traditioner, trosbekännelser och organisationsformer. Lika odogmatiskt som Volvo och Asea, tvingas kyrkorna underordna sig kapitalets hårda och osentimentala villkor om de överhuvudtaget skall överleva som kyrkor och Kyrka. Den ekonomiska situationen kommanderar fram rationaliseringar i samhällets offentliga sektor, organisationer, näringsliv och kyrkor lika hänsynslöst.

Enheterna blir färre och större. Tröghetsmomentet är av naturliga skäl större i folkrörelserna och i kyrkorna, men utvecklingen är på gång, och accelererar med samhälleliga subventioner, och det icke föraktliga karismatiska, energitillskottet från pingströrelsen, fram mot ekumenikens slutmål: Enhetskyrkan med totalt mamonsvälde.

Men då det målet nåtts, är Jesu Kristi församling borta – eller hemma. Ty hon vare sig skapats av mans vilja, eller formas och styrs av ekonomiska lagar eller marknadskrafter, utan föds och drivs av Anden genom Ordet, och är fri och oberoende i vaksam beredskap och förväntan utanför alla tidens religiösa och profana läger. *MARANATA!*

"Man måste lyda Gud mer än människor"

Vad innebär detta för Guds folk idag?

Välkommen till 4 temaveckor

på Bällsta Missionscenter

9/10 - 7/11 1999

- Evangelisation
- Bibelstudier
- Väckelsemöten

Hedersgäster:

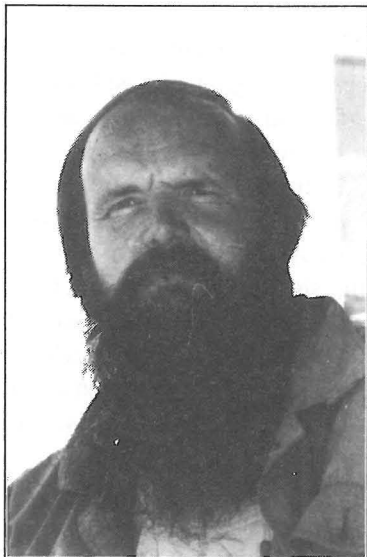
Pastor Nixon Issangya tillsammans med dottern Jane, Tanzania.
Missionsläkaren Doris Diaz, Dominikanska Republiken

ÖVRIGA TILLRESANDE FÖRKUNNARE: Jan Egil Hafsahl, Gunno Andersson, Kjell Roos, Tage Nilsson.

FÖRSAMLINGENS LÄRARE: Folke Jacobsson, Berno Widén, Tage Johansson, Hans Lindelöw m.fl.

Kostnader för mat och logi enl. NT:s offerprincip. För ytterligare info och anmälan, ring 08/98 56 83

HANS LINDE

Ännu en gång var det en ekumenisk, s.k. gudstjänst i Storkyrkan i Gamla Sta'n, när den vecka avslutades, som förut kallades "homosexuella frigörelseveckan", numera "Stockholm pride".

Det brukar ske i augusti eller juli.

Aktivister från Maranataförsamlingen var ännu en gång därutanför med folddrar, som skrivits av Arne Imsen, den för inte så länge sedan bortgångne predikanten.

"Stockholm pride" i ekumenisk gudstjänst

Och varför inte? Föreställ er något sådant som att Herren Jesus Kristus återvänder till världen – en sådan föreställning saknar väl inte alldeles underlag i de heliga Skrifterna – och i stället för en brud, väntar på Honom en homosexuell person som önskar att ingå ett homosexuellt partnerskap!

Detta är väl om något det närmaste man kan komma det vilddjur som också Kristus själv förutser ska träda fram på den historiska scenen.

Men inte så mycket om man ser till den enskilda individen. För det är sant att Jesus från Nasaret omgav sig med sådana som hör till gatans folk, utslagna, prostituerade.

Men när den laglöse som han på den tiden avslöjade och bestraffade, för att kunna förvandla dess offer, numera ikläder sig politisk, kulturell och religiös legitimitet och auktorisation, och yrkar på

att få leva och växa – då möter vi vild djuret.

För det handlar inte om någon omvändelse eller någon strävan att öva rättfärdighet, när vi t.ex. som ett led i "Stockholm pride", i vilken den ekumeniska nattvards-"gudstjänsten" ingår, läser en artikel i Dagens Nyheter 31/7, en intervju med ett homosexuellt par i England: "Vi älskar och lever i Brixton" (s.6-7 i helgbilagan). De presenteras bl.a. som "ett strävsamt gammalt par". Och vad gör det strävsamma gamla paret på fritiden, när de går ut med sin hund? –Jagar killar! "Då är det också spaning som gäller. Snygga killar som är vältränade. Gärna lammkött."

Det handlar om förförelse. Och angående sådant har Herren Jesus, Guds Son, uttalat ord som inte är så Jesuslika, om vi ska tro vad moderna bibelutläggare skriver och säger. Maranata!

Bällsta Media Center - en vision!

För att hedra broder Arne Imsen, gjordes en speciell insamling till litteraturmissionen, så att skrifter med hans förkunnelse kan komma ut i tryck. Det blev en riklig kärleksgåva och en stor utmaning till oss som förvaltar Arne Imsens undervisning, i form av bandupptagningar från bibelstudieserier, temamöten och ännu inte publicerade skrifter.

Vi valde att först trycka *Vedergäll Babylon*, som redigerats fram från en serie bibelstudier Arne Imsen höll 1986. Den är mycket aktuell! Vi hoppas att redan denna höst trycka ytterligare ett par skrifter. I prissättningen debiteras endast materialkostnader. "I haven fått för intet, så given och för intet".

Böcker

NY BOK!

Vedergäll Babylon

50:-

Bibelstudieserie av Arne Imsen

I Uppenbarelseboken talas drastiskt och dramatiskt om Babylons fall, och vi manas att dra ut och vedergälla henne. Men vem är det stora Babylon? Varför skall hon vedergällas? Och hur?

Maranatapionjären Arne Imsen undervisar i en serie bibelstudier där frågorna och svaren är en profetisk utmaning till Guds folk, som i denna yttersta tid gör klokt i att ta vara på dessa varningens och förmaningens ord.

Musikkassetter

NY KASSETT!

Sjungen syskon under vägen!

MARANATASÅNGARNA SJUNGER

Solo-, duett-, och församlingssång.

Övriga musikkassetter från BMC:

Liveinspelade konferenssånger:

- ☐ Vi ska se honom på skyarna!
- ☐ Himlen jublar!
- ☐ Den dubbla strömmen!
- ☐ Om du frågar om min glädje...
- ☐ Jesus förlöste min själ! Solo-, duett- och församlingssång
- ☐ Sjung en Hallelujasång! Pilgrimsskolans barn sjunger
- ☐ He's all I need! Nixon Issangya sjunger
- ☐ Jesus kommer! Arne Imsen sjunger med församlingen

Sång-
kassetter
30:-

Urval från sommarkonferensens möten

Sö 990718

- ☐ 11.00 "Andeuppfyllelse". F Jacobsson
- ☐ 19.00 Väckelsemöte. Emanuel Johansson, Jan-Egil Hafsahl m.fl. B Widén leder.

Må 990719

- ☐ 11.00 "Församlingens upprättelse". Jan Egil Hafsahl.

Ti 990720

- ☐ 19.00 Väckelsemöte. Monica Andersson, Bengt Lindroos, Tage Nilsson m.fl.

On 990721

- ☐ 11.00 "Jesus i församlingen". Gunno Anderson
- ☐ 19.00 Väckelsemöte. Majken Roos, Kjell Roos, m.fl. Berno Widén leder.

To 990722

- ☐ 15.00 "Kärleken". Tage Nilsson
- ☐ 19.00 Väckelsemöte. Gertrud Johansson, Bertil Fredriksson, Ulla Näsholm. m fl Folke Jacobsson leder.

Fr 990723

- ☐ 11.00 "Avfallstid i Sverige" B Widén.
- ☐ 15.00 "Efesus församlingsliv" Gösta Karlson

Lö 990724

- ☐ 11.00 "Det heliga kriget" F Jacobsson.
- ☐ 15.00 "Gudomlig splittring". Stina Fridolfsson, Hans Lindelöw, Folke Jacobsson

- ☐ 19.00 Väckelsemöte. Marise Näsholm, Enny Olofsson, Samuel Hafsahl, Paulus Eliasson, Gunno Anderson m.fl.

Sö 990725

- ☐ 11.00 "Gå icke i ok med dem som icke tro". Folke Jacobsson
- ☐ 19.00 Väckelsemöte. Barbro Schröder, Stina Fridolfsson, Isaias Rodriguez. Folke Jacobsson leder.

10:-/kass

Adress

Bällsta Media Center

BOX 201 34

161 02 BROMMA

Tel: 08- 98 56 83

Fax: 08- 98 21 39

E-mail: maranata.stockholm@crossnet.se

Välkommen med
din gåva till
litteratur-
missionen!
Pg 495 46 24 - 25

FÖRVERKLIGA...

Forts fr sid 3

Emanuel Johansson, 19 år, arbetar i tryckeriet och ibland i hotellreceptionen. Om orsaken till engagemanget i gatu-evangelisationen säger han bestämt:

- Det är ett beslut som inte fattats i något styrelsemöte utan är en konsekvens av undervisningen vi fått i församlingen. Det handlar om att förverkliga uppdraget och det ger verkligen innehåll åt livet. Inför framtiden säger han:

-Jag har frågat Gud. Men han visar bara ett steg i taget. Att vara ledd av Herren är det viktigaste. Sen är det en sak till jag vill säga: Vi känner att vi har församlingen bakom oss och att vi är burna av förböner - det gör oss frimodiga att fortsätta arbeta.

Roger Lindroos, 22 år arbetar i receptionen, ofta natt. Han är med i upprustnings- och förbättringsarbetet på Bällsta och tycker det är roligt.

-Jag tycker om att jobba med händerna. Ibland kan det bli lite svårt när det gäller att övervinna sig och studera. Närmast är det ryska som är aktuellt, en kurs som både Emanuel och jag ska gå.

-Vi möter olika reaktioner när vi är ute. Ibland är det jobbigt, särskilt då människor hetsar mot oss. Men det går igenom och det brukar gå håll på isen efter ett tag, om man kan säga så.

-Vid ett tillfälle träffade vi några som kom från en konsert. De var hatiska och förlöjligade bibeln och var nästan perversa i sina uttrycksmedel. Det var en som vara nära att börja slåss med oss. Vi sa bara att nu har vi fått fyra nya böneämnen. Så försvann de ifrån oss, men efter en stund kom en av killarna tillbaka och bad om ursäkt för sitt uppträdande.

-Vad framtiden kommer att innebära vet jag inte vad Gud har för planer. Kan-ske det blir att jag börjar arbeta i ett annat land.

Där lämnar vi evangelisationsteamet. På ett särskilt sätt har de förstått och vill förverkliga missionsbefallningen. "Att gå ut och göra människor till lärjungar".

På olika platser och nivåer måste budskapet förkunnas - det är ju förutsättningen för att Jesu löfte om att vara med alla dagar intill tidens ände ska kunna gälla. ■

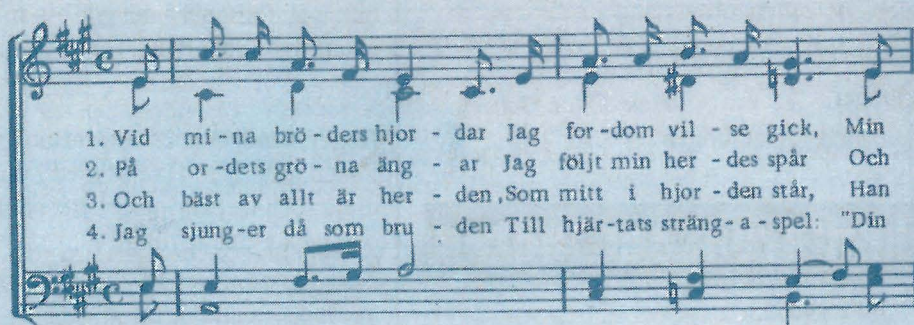
Vid mina bröders hjordar

Nr 555 i Särilaregn

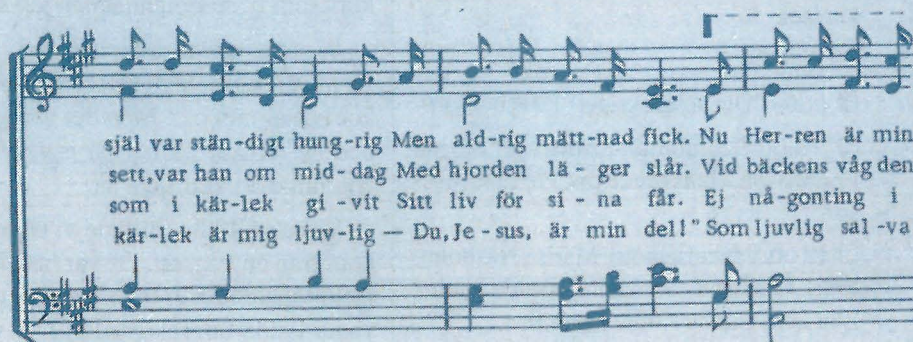
40. Vid mina bröders hjordar

L. P.

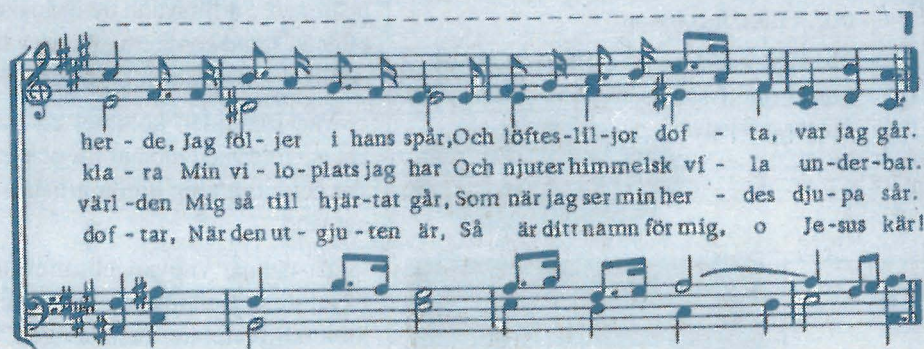
LEWI PETHRUS

1. Vid mi-na brö-ders hjor-dar Jag för-dom vil-se gick, Min
2. På or-dets grö-na äng-ar Jag följt min her-des spår Och
3. Och bäst av allt är her-den, Som mitt i hjor-den står, Han
4. Jag sjung-er då som bru-den Till hjär-tats sträng-a-spel: "Din

själ var stän-digt hung-rig Men ald-rig mätt-nad fick. Nu Her-ren är min
sett, var han om mid-dag Med hjorden lä-ger slår. Vid bäckens våg den
som i kär-lek gi-vit Sitt liv för si-na får. Ej nå-gonting i
kär-lek är mig ljuv-lig - Du, Je-sus, är min dell!" Som ljuvlig sal-va

her-de, Jag föl-jer i hans spår, Och löf-tes-lil-jor dof-ta, var jag går.
kla-ra Min vi-lo-plats jag har Och njuter himmelsk vi-la un-der-bar.
världen Mig så till hjär-tat går, Som när jag ser min her-des dju-pa sår.
dof-tar, När den ut-gju-ten är, Så är ditt namn för mig, o Je-sus kär!

Lewi Pethrus,
1884-1974,

skaldade så i en av
sina många sånger.
Det kan knappast
råda tvivel om vilka
han besjunger, och
varför. Vem har
vilselett denne upp-
riktige och svältande
sökare, och hur?
Denna oekumeniska
segersång fick sin
givna plats i sångbo-
ken Segertoner, och
överlevde alla
omarbetningar och
revideringar fram till
sommaren 1988.

I den omarbetade och
utökade upplagan som
kom under 80-talets
slut, hade mycket
underkänts och
aboterats, bl. a. den
bitska och polemiska
Pethrus-skapelsen
med nummeer 40 som
obligatoriskt ord-
ningsnummer i
sångboken Segertoner.
Det är möjligt att det
finns ett inslag av
karikerande drag i
detta lyckorus. Den
medryckande melodin
och väckelsekristet
provokativa anslaget
är outhärdligt för
ekumeniska känslor
och strävanden. Är
den ett uttryck för
uppblåst självhävdel-
se, eller förargelse-
väckande väckelse-
kristen fromhet med
uppbrottssignaler;
gemenskapsideal och
brudmystik? Det är
emellertid absolut
säkert, att med detta
odiplomatiska och
förargelseväckande
alster som ekumenise-
rades bort från
sångboken, har en
väckelseepok förpas-
sats till muséerna. Vad
kom istället?

(Ur gamla Segertoner)

Arne Imsen (MR 1/95)